

СТІВЕН КІНГ

ПІДНЕСЕННЯ

С Т І В Е Н
КІНГ

ПІДНЕСЕННЯ

STEPHEN
KING

ELEVATION

A NOVEL

СТІВЕН КІНГ

ПІДНЕСЕННЯ

РОМАН

Переклад з англійської *Володимира Куча*

ХАРКІВ **КЛУБ**
2019 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЯ

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2019

ISBN 978-617-12-7038-1 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням: King S. Elevation : A Novel / Stephen King. — New York : Scribner,
2018. — 160 p.

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*

Електронна версія створена за виданням:

Кінг С.

К41 Піднесення : роман / Стівен Кінг ; пер. з англ. В. Куча. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб
Сімейного Дозвілля», 2019. — 160 с.

ISBN 978-617-12-6069-6

ISBN 978-1-9821-0231-9 (англ.)

Мене звуть Скотт Кері. І останнім часом я почав худнути. Ви подумаєте: «Ну й що тут такого незвичайного?» Річ у тому, що з кожним днем я легшаю і легшаю, але не змінююся зовні. Одного дня я можу просто відірватися від землі і... Розумієте? Мій лікар каже: будемо спостерігати за ситуацією. Я не знаю, що це — хвороба чи якась аномалія. У цьому містечку завжди відбувалися дивні речі. І тепер вони відбуваються зі мною...

УДК 821.111(73)

© Stephen King, 2018

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2019

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

З думкою про Річарда Метісона

РОЗДІЛ 1

ВТРАТА ВАГИ

Скотт Кері постукав у двері кондомініуму Еллісів, і Боб Елліс (усі в районі Гайленд-Акрз досі називали його просто Доктор Боб, хоча він уже п'ять років як пішов на пенсію) впустив його.

— О, це ти, Скотте. Акурат о десятій. Із чим прийшов?

Скотт був кремезним чоловіком, чистих шість футів чотири дюйми¹, з невеликим черевцем.

— Сам не до кінця розумію. Можливо, нічого, але... Є одна проблема. Сподіваюся, не дуже серйозна, але все може бути.

— Така проблема, яку ти не хочеш обговорювати зі своїм лікарем?

Елліс мав сімдесят чотири роки. А ще ріденьке сріблясте волосся і ледь помітну кульгавість, яка, проте, не особливо заважала йому на тенісному корті. А саме там вони зі Скоттом познайомились і стали друзями. Не близькими, але так, просто друзями.

— О, до лікаря я ходив, — заперечив Скотт, — повністю обстежився. Давно вже це треба було зробити. Кров, сеча, простата, від і до. Усе перевірили. Холестерин трішки завищений, але все в межах норми. Я боявся, чи то не діабет. На це найбільше натякав «ВебЕмДі»².

Принаймні доки Скотт не дізнався про одяг. Тієї штуки з одягом не було на жодному сайті, ні медичному, ні іншому. Це точно ніяк не стосується діабету.

Елліс провів його до вітальні, з еркерного вікна якої було видно чотирнадцятий майданчик для гольфу закритого котеджного містечка Касл-Рок, де тепер жили вони з дружиною. Доктор Боб і сам час від часу був не від того, щоб позаганяти м'ячики в лунки, але більше любляв теніс. Гольф любила Еллісова дружина, і Скотт підозрював, що саме тому вони живуть тут, коли не зимують у себе в схожій, спортивно оснащній резиденції у Флориді.

— Якщо думаєш, де Майра, то вона в Методистському жіночому об'єднанні, — пояснив Елліс. — Принаймні мені так здається, хоча, може, і в одному з тих її місцевих комітетів. Завтра їде в Портленд на засідання Мікологічного товариства Нової Англії. Скаче як вужиха на пательні. Скидай куртку, сідай і розкажуй, що там у тебе.

Хоча був лише початок жовтня, не дуже холодно, Скотт прийшов у парці «Норт-Фейс». Коли він скинув її й поклав поруч себе на дивані, у кишенях щось дзвінко забряжчало.

— Кави хочеш? Чаю? Там, здається, ще є ранкова випічка, якщо...

— Я втрачаю вагу, — перебив його Скотт. — От із чим я прийшов. Трохи смішно, знаєш. Раніше я навіть не підходив до ваг у ванній, бо останні років десять мене не надто цікавили новини, які ті мені приносили. А тепер це перше, що я роблю з самого ранку.

Елліс кивнув.

— Ясно.

Скотт подумав, що кому-кому, а йому немає сенсу уникати ваг у ванній; бабуся назвала б Доктора Боба «навощеною ниточкою». Він, скоріш за все, проживе ще років із двадцятку, якщо не випадє якась шалена карта. Можливо, навіть і до сотні дотягне.

— Я добре розумію, що таке синдром уникнення ваг, постійно таке бачив у людей до того, як вийшов на пенсію. Бували і протилежні випадки — нав'язливе зважування. Здебільшого в людей з булімією й анорексією. Ти взагалі під ці категорії не підпадаєш. — Доктор нахилився вперед, стиснувши долоні між кістлявими стегнами. — Ти ж розумієш, що я на пенсії, так? Можу дати якусь пораду, але рецепта не випишу. І порада моя, напевно, буде піти назад до свого лікаря і викласти все це йому.

Скотт усміхнувся.

— Підозрюю, що мій лікар одразу захоче замкнути мене в лікарні для різних перевірок, а минулого місяця я дістав серйозне замовлення — дизайн сайтів для мережі крамниць. Не вдаватимуся в деталі, але чек там жирний. Дуже пощастило дістати цю халтурку. Це для мене великий крок, зможу працювати навіть тут, у Касл-Року. От у чому краса комп'ютерної ери.

— Але не зможеш працювати, якщо зляжеш, — сказав Елліс. — Розумний ти чоловік, Скотте, і я, звісно, впевнений, що ти знаєш:

втрата ваги — це ознака не лише діабету, але й раку. Окрім усього іншого. Скільки ти втратив?

— Двадцять вісім фунтів³. — Скотт визирнув з вікна і задивився на білі гольф-кари, що рухалися по зеленій траві під блакитним небом. Якби це сфотографувати, світлина б запросто опинилася на сайті Гайленд-Акрз. Скотт був упевнений, що сайт вони мають (зараз у всіх він є, навіть придорожня будка, де яблука й кукурудзу продають, має свій сайт), але таких він не робить. Він перейшов на дещо більше. — Наразі.

Боб Елліс розплився в усмішці, демонструючи досі власні зуби.

— Це немало, так, але, думаю, нічого страшного. Як для такого здоровила, ти непогано рухаєшся на корті і працюєш у спортзалі, а завелика вага навантажує не лише серце, але й загалом усе. Це ти, думаю, й так знаєш. Із «ВебЕмДі». — На цьому він закотив очі, а Скотт усміхнувся. — Скільки зараз важиш?

— А вгадай, — відповів Скотт.

Боб розсміявся.

— Тут тобі що, сільський ярмарок? Але в мене «к'юпі» вже скінчилися⁴.

— Скільки часу ти пропрацював лікарем? Років тридцять п'ять?

— Сорок два.

— То не прибідняйся, ти зважував пацієнтів тисячі разів. — Скотт підвівся, довготелесий, із широким тулубом, одягнений у джинси, фланелеву сорочку і взутий у потерті черевики «Джорджія Джаснтс». Він більше скидався на лісника чи доглядача коней, ніж на веб-дизайнера. — Вгадай, скільки я важу. А долю мою вгадуватимеш пізніше.

Доктор Боб зміряв професійним поглядом усі сімдесят шість дюймів Скотта Кері — чи, радше, сімдесят вісім, якщо в чоботях⁵. Звернув увагу на випин живота над ремнем і довгі м'язи стегна, накачані витиском ногами та гак-присіданнями на тренажерах, яких сам Доктор Боб тепер уникав.

— Розстебни сорочку і тримай.

Скотт так і зробив, продемонструвавши сіру футболку з написом «СПОРТИВНЕ ВІДДІЛЕННЯ УНІВЕРСИТЕТУ МЕЙНУ» спереду.

Боб побачив широкі груди, мускулясті, але вже із зародками тих жирових відкладень, які дошкульні діти люблять називати мужецицьками.

— Я б сказав... — Елліс зупинився, вже зацікавившись таким викликом. — Я б сказав, двісті тридцять п'ять. Може, двісті сорок. Що означає: ти, напевно, важив десь двісті сімдесят⁶ перед тим, як почав худнути. Мушу сказати, на корті ти нормально так носився. Я б не подумав, що так багато.

Скотт пригадав, який щасливий був, коли зрештою цього місяця зібрався з силами і став на ваги. Навіть радісний. Рівномірне зниження ваги відтоді тривожило його, так, але зовсім трохи. Ота чудасія з одягом — ось коли тривога змінилася страхом. Тут і без «ВебЕмДі» зрозуміло, що та штука з одягом не просто дивна; вона, бляха, otré⁷.

Надворі повз будинок прокотився гольф-кар. Усередині сиділи двоє чоловіків середнього віку, один у рожевих штаних, другий у зелених, обидва повнуваті. Скотт подумав, що їм би більше пішло на користь висісти з гольф-кара і натомість походити під час гри.

— Скотте? — озвався Доктор Боб. — Ти тут чи вже зник?

— Я тут, — відповів Скотт. — Коли ми востаннє грали в теніс, я дійсно важив двісті сорок. Знаю, бо тоді вперше став на ваги. Вирішив, що настав час скинути кілька фунтів. Почав уже зовсім видихатися до третього сету. Але станом на сьогоднішній ранок я важу двісті дванадцять⁸.

Він знову сів біля своєї парки (яка ще раз задзвеніла). Боб уважно подивився на нього.

— Як на мене, ти не можеш важити двісті дванадцять фунтів, Скотте. Ти мені вибач, але виглядаєш набагато важчим.

— І здоровим?

— Так.

— Не хворим?

— Ні. Я суджу лише зовні, але...

— Маєш ваги? Звісно ж, маєш. Ходімо перевіримо.

Доктор Боб ще якусь мить дивився на нього, загадуючись, чи Скоттова проблема насправді не в сірій речовині над бровами. З його

досвіду, здебільшого через вагу нервують жінки, але і з чоловіками трапляється.

— Добре, ходи за мною.

Боб повів його до кабінету, обставленого книжковими полицями. На одній стіні в рамці висіло анатомічне зображення людини, на іншій — вервиця дипломів. Скотт задивився на прес-пап'є між Еллісовим комп'ютером і принтером. Боб прослідкував за його поглядом і засміявся. Він підняв череп зі столу і кинув його Скоттові.

— Це пластик, а не кістка, тож не турбуйся, якщо впустиш. Подарунок від старшого внука. Йому тринадцять, і, на мою думку, це такий собі «вік незграбних подарунків». Ставай отуди, подивимось, що там у тебе.

У кутку стояли схожі на портал крана ваги, на яких можна було рухати два важки, один великий і один маленький, щоб вирівняти сталеву рейку. Елліс погладив пристрій.

— Коли я закрив офіс у центрі, лишив собі тільки анатомічне зображення на стіні й оце. «Сека», найточніші медичні ваги в історії. Дружина подарувала багато років тому, і ти мені повір: її подарунки ніколи не бувають незграбними. Чи дешевими.

— Настільки точні?

— Скажімо так: якщо я зважу двадцятип'ятифунтовий пакет борошна і ваги покажуть, що він важить двадцять чотири, то я піду назад до «Геннафорда» й вимагатиму відшкодування. Зніми черевики, щоб вага була точна. А куртку ти для чого припер?

— Побачиш. — Черевиків Скотт не скинув, натомість натягнув куртку під акомпанемент дзенькоту з кишень. Тепер, не просто повністю одягнений, а одягнений на значно холодніший день, ніж сьогодні, він став на ваги. — Поїхали.

Зважаючи на черевики й куртку, Боб посунув противагу аж до позначки 250, тоді почав рухати її назад, спочатку пхав, тоді трішки поштовхував. Голка планки балансу не піднімалася на позначках 240, 230 і 220, що Докторові Бобу здалося чимось неможливим. Не в куртці й черевиках річ — Скотт Кері просто виглядав важчим. Можливо, він помиляється на кілька фунтів у розрахунку, але він зважив занадто багато ожирілих чоловіків і жінок, щоб настільки промахнутися.

Планка збалансувалася на 212 фунтах.

— А щоб мене качка копнула, — промимрив Доктор Боб. — Треба віддати на калібрування.

— Я так не думаю, — заспокоїв його Скотт. Він зліз із ваг, засунув руки в кишені куртки. З кожної дістав по жмені четвертаків. — Роками відкладав їх у старому нічному горщику. Коли Нора пішла, він був майже повний. У мене десь по п'ять фунтів металу в кожній кишені, а мо' й більше.

Елліс промовчав. Він утратив мову.

— Тепер розумієш, чому я не хотів іти до Адамса? — Скотт висипав монети назад у кишені, які озвалися радісним брязкотом.

Елліс нарешті здобувся на голос.

— Так, перевірмо, чи я все правильно зрозумів — ти стільки ж важиш удома?

— Фунт до фунта. У мене підлогові ваги «Озері», можливо, не такі круті, як ця крихітка, але я перевіряв, вони точні. А тепер ще глянь на оце. Зазвичай, коли я роздягаюся, то роблю це під музику для стриптизу, та оскільки ми вже робили це разом у роздягальні клубу, думаю, можна й без неї.

Скотт зняв парку і повісив її на спинку крісла. Тоді, то однією, то другою рукою тримаючись за стіл Доктора Боба, він скинув черевики. Затим пішла фланелева сорочка. Він розстебнув ремінь, зняв джинси й залишився в самих боксерках, футболці та шкарпетках.

— Можу й це скинути, — промовив він, — але, думаю, я достатньо роздягнувся. Бо от розумієш, що мене налякало. Оця штука з одягом. Саме тому я й захотів поговорити з другом, який уміє тримати рот на замку, а не зі звичайним лікарем. — Скотт указав на одяг і взуття на підлозі, тоді на парку з відвислими кишенями. — Як думаєш, скільки оте все важить?

— З монетами? Фунтів чотирнадцять мінімум. Можливо, всі вісімнадцять. Хочеш зважити?

— Ні, — відповів Скотт.

Він знову став на ваги. Рухати важки не довелося. Планка збалансувалася на 212 фунтах.

Скотт одягнувся, й вони повернулися до вітальні. Доктор Боб хлюпнув їм обом трохи «Вудфорд Резерв», і, хоча була лише десята

ранку, Скотт не відмовився. Він перевернув свою склянку одним ковтком, і віскі розпалило приємний вогник у нутрі. Елліс зробив два маленькі пташині ковтки, ніби перевіряв якість, а тоді ликнув решту.

— Це ж неможливо, ти розумієш, — сказав він, відставляючи порожню склянку на приставний столик.

Скотт кивнув.

— Це ще одна причина, чому я не хотів говорити з лікарем Адамсом.

— Тоді це опинилося б у системі, — сказав Елліс. — Підтверджений факт. І так, він би наполягав, щоб ти пройшов обстеження, аби перевірити, що саме з тобою діється.

Хоча співрозмовник цього не сказав, Скотт зрозумів, що «наполягав» — надто м'яке слово. На думку йому спало, що в кабінеті Адамса прозвучало б щось на кшталт «забрати під варту». Саме тому він вирішив уникнути розголосу й поговорити натомість із другом-лікарем на пенсії.

— Ти виглядаєш на двісті сорок, — озвався Елліс. — І почуваєшся теж?

— Не зовсім. Я почувався трохи... хм-м... туптавим, коли важив дійсно двісті сорок. Здається, такого слова не існує, але це найкраще, що я можу придумати.

— Думаю, це хороше слово, — сказав Елліс, — є воно в словнику чи нема.

— Тут річ не в тому, що я важив забагато, хоча знав, що так і було. Це, а ще вік і...

— Розлучення? — м'яко запитав Елліс найбільш докторбобівським голосом.

Скотт зітхнув.

— Ну так, і це, звісно. Чималу таку тінь воно кинуло на моє життя. Зараз усе налагодилось, я в нормі, але воно досі там сидить. Про це не брехатиму. Хоча фізично я ніколи не почувався зле, займався в залі тричі на тиждень, ніколи не задихувався аж до третього підходу, але почувався просто... ну, знаєш, туптавим. Тепер цього нема, принаймні настільки.

— Більше енергії.

Скотт подумав, тоді похитав головою.

— Не зовсім. Більше схоже на те, ніби та енергія, що в мене є, несеться кудись далі.

— Млявість? Утома?

— Нічого такого.

— Втрата апетиту?

— Жеру як коняка.

— Ще одне запитання, вибачай, але мушу спитати.

— Та питай. Що завгодно.

— Це ж не якийсь розіграш? Ти ж не вирішив просто підколоти старого ескулапа?

— Звичайно, ні, — відповів Скотт. — Думаю, я можу й не питати, чи бували в тебе схожі випадки, але, може, ти раптом читав про щось таке?

Елліс похитав головою.

— Я, як і ти, тепер весь час думаю про одяг. І про ті четвертаки у тебе в кишенях куртки.

«Ласкаво просимо до клубу», — подумав Скотт.

— Люди не важать однаково голими й одягнутими. Це ж аксіома, як гравітація.

— Може, є якісь медичні сайти, де ти б міг подивитися, чи бували такі випадки, як у мене? Або принаймні схожі?

— Сайти є, і я подивлюся, але зразу тобі скажу, що нічого подібного там не буде. — Елліс вагався. — Тут річ не в моєму досвіді, такого досвіду взагалі в історії людства не було. Блін, це ж неможливо, от що я хочу сказати. Якщо це так, якщо твої й мої ваги працюють правильно, то я не можу вірити в протилежне. Що з тобою сталося, Скотте? Звідки це взялося? Тебе... не знаю, опромінило десь? Може, надихався якимось дешевим спреєм проти комах? Подумай.

— Та я вже думав. Поки що мені нічого на думку не спадає. Точно знаю одне: оце поговорив з тобою — і мені вже краще. Хоч не сиджу й сам собі тим голову не морочу. — Скотт підвівся й узяв куртку.

— Ти куди?

— Додому. Маю ще над тими сайтами працювати. Серйозна робота. Хоча, чесно тобі скажу, не така вже й серйозна, як здавалося раніше.

Елліс провів його до дверей.

— Кажеш, що вага в тебе падає стабільно. Повільно, але стабільно.

— Ага. Десь по фунту на день.
— І не має значення, скільки їси?
— Ні, — відповів Скотт. — А якщо це продовжиться?
— Не продовжиться.
— Звідки знаєш? Це ж за межами досвіду людства.
На це Доктор Боб не мав що відповісти.
— Ти про це не базікай, Бобе. Будь ласка.
— Та не базікатиму, якщо присягнешся, що триматимеш мене в курсі.
Я хвилюватимусь.

— Звісно, триматиму.

Вони стали на ганку й задивилися на денний краєвид. Гарний день. Осінь сягнула апогею, пагорби палали відтінками жовтого й червоного.

— Ну, від великого до смішного, як то кажуть... — озвався Доктор Боб. — То як там справи з тими ресторанными леді на твоїй вулиці? Чув, маєте якісь проблеми.

Скотт не поцікавився тим, де Елліс про це почув; Касл-Рок — містечко маленьке, чутки тут швидко розходяться. «Тим більше, — подумав він, — дружина лікаря на пенсії відвідує всі можливі міські й церковні комітети».

— Якби міс Маккомб і міс Дональдсон почули, що ти називаєш їх «леді», ти б умить опинився в їхніх чорних списках. І, враховуючи мою теперішню проблему, зараз вони мене хвилюють найменше.

Через годину Скотт усівся в кабінеті свого триповерхового будинку на Касл-В'ю, над самим містом. Трохи дорожчі хорони, ніж йому до смаку, але такі хотіла Нора, а Нору хотів він. Тепер вона в Арізоні, а він залишився в домі, завеликому навіть на той час, коли вони були тут удвох. А ще кіт, звісно. Скотт думав, що їй було важче розпрощатися з Біллом, аніж із ним самим. Він розумів, що це трохи по-стервозному, але часто правда саме такою й виявляється.

По центру монітора великими літерами світилися слова «МАТЕРІАЛ ДЛЯ ПРОЕКТУ САЙТУ 4 ГОХШИЛЬД-КОН»⁹. Він працював не на «Гохшильд-Кон», ті вийшли з бізнесу ще років сорок тому, але з таким великим проектом краще мати на увазі й хакерів. Звідси й такий псевдонім.

Скотт двічі клацнув — з'явилося зображення давньої будівлі магазину «Гохшильд-Кон» (яке згодом змінить будівля сучасніша, яка й належить реальному замовнику). Унизу — напис: «Ви даєте натхнення, ми — все решту».

Саме це нашвидкуруч вигадане гасло й подарувало йому роботу. Уміння в дизайні — це одне; натхнення й майстерність у створенні слоганів — інше; а коли ці дві навички об'єднуються, з'являється щось особливе. У Скотта було це щось особливе, а зараз він отримав шанс це довести і мав на меті скористатися ним на повну. Зрештою, він розумів, що працюватиме з рекламним агентством, його креслення й графіку якісь люди підрихтують, а от слоган, найпевніше, залишиться. Більшість основних ідей залишаться. Вони досить сильні, щоби встояти під натиском кількох асів із Нью-Йорка.

Скотт знову двічі клацнув, і на екрані з'явилася вітальня. Кімната зовсім порожня; не було навіть елементів освітлення. За вікном виднівся дерен, який, так склалося, був частиною поля для гольфу Гайленд-Акрз, де Майра Елліс зіграла чимало ігор.

Кілька разів Майра грала два на два з колишньою дружиною Скотта, яка тепер живе (і, ймовірно, грає в гольф) у Флегстаффі.

Білл Д. Кіт зайшов до кімнати, сонно нявкнув і потерся йому об ногу.
— Скоро поїси, — буркнув Скотт. — Ще кілька хвилин. — Ніби кіт має якесь певне поняття про хвилини або час загалом.

«Ніби в мене воно є», — подумав Скотт. Час невидимий. На відміну від ваги.

Хоча, можливо, це не так. Можна відчувати вагу — коли забагато чогось несеш, стаєш туптавим — та хіба вага, як і час, не просто людський конструкт? Стрілки годинника, цифри на вагах у ванній — хіба вони не служать просто способом виміряти невидимі сили, що мають видимий вплив? Слабка спроба загнати в рамки якусь значнішу реальність за межами того, що реальністю вважають звичайні люди?

«Та досить уже, так ти себе до ручки доведеш».

Білл знову нявкнув, і Скотт повернувся до екрана комп'ютера.

Над порожньою вітальнею висіло поле пошуку зі словами «Оберіть свій стиль!» Скотт ввів «ранньоамериканський», екран ожив — не весь одразу, а повільно, ніби кожен предмет меблів обирав якийсь обережний покупець і додавав до загальної картини: крісла, диван,

рожеві стіни, помальовані візерунками, а не вкриті шпалерами, годинник «Сет Томас», клаптиковий домашній килимок на підлозі. Камін зі слабким приємним полум'ям. Над головою на дерев'яних спицях трималися керосинові лампи. Таке рішення було трохи занадто, як на Скотта, але продавці, з якими він мав справу, їх обожнюють і запевнили його, що потенційні покупці також будуть у захваті.

Він міг би оформити ігрову кімнату, спальню, кабінет, усе інше в ранньоамериканському стилі. Або повернутися до поля пошуку та обставити ті віртуальні кімнати в колоніальному, котеджному, стилі ґаррісон або крафтсмен. Сьогоднішня робота, проте, вимагала стилю королеви Анни. Скотт відкрив ноутбук і почав добирати вмеблювання.

Через сорок п'ять хвилин Білл повернувся, цього разу тручись і нявкаючи набагато завзятіше.

— Та добре, добре, — сказав Скотт і підвівся.

Він пішов на кухню слідом за Біллом Д. Котом, що чимчикував задерши хвоста. У Білловій ході давалася взнаки котяча весна, та й сам Скотт почувався трохи напруженим.

Він насипав Біллові в миску «Фріскіз» і, поки улюбленець наминав, вийшов на передній ґанок подихати свіжим повітрям перед тим, як повернутися до м'яких крісел «Селбі», диванів «Вінфрі», комодів «Гаузз», і все це на знаменитих ніжках королеви Анни. Він подумав, що саме такі меблі можна побачити в похоронних залах: важезна херня, що має здаватися легкою, але що вдієш, на запах і смак фломастери різні.

Скотт вийшов саме в той момент, коли «леді», як назвав їх Доктор Боб, вибігали зі своєї під'їзної доріжки й повертали на В'ю-драйв довгими ногами, що миготіли під коротенькими шортами — синіми в Дейрдре Маккомб і червоними в Міссі Дональдсон. На них були однакові футболки з рекламою ресторану, який вони відкрили в центрі на Карбін-стріт. За ними неслися їхні майже однакові собаки-боксері, Дам і Ді.

Тепер згадалося те, про що заговорив Доктор Боб, коли вони вже прощалися (він, мабуть, хотів просто закінчити зустріч на позитивній ноті), — мовляв, у Скотта якісь невеликі проблеми з ресторанными леді. Так і було. Не якась прикрість у стосунках чи містична проблема з втратою ваги; більше схоже на герпес, що ніяк не минає. З них двох

Дейдрре справді бісила, завжди зі своєю ледь помітною зарозумілою посмішкою — тією, яка наче благає: «Господи, дай мені сили витерпіти цих дурнів».

Раптом Скоттові щось спало на думку. Він кинувся назад у кабінет (моторно перестрибнувши через Білла, який розвалився в коридорі) і схопив планшет. Дорогою назад до ґанку відкрив додаток камери.

Ґанок був зашкленений, тож Скотта було майже не видно, та й жінки все одно не звертали на нього уваги. Вони бігли вздовж ґрунтового узбіччя на дальньому боці Драйву, стрижучи яскраво-білими кросівками і розмахуючи хвостиками. Собаки, присадкуваті, проте все одно молоді й досить атлетичні, трюхикали позаду.

Скотт уже двічі до них заходив з приводу тих псів, обидва рази розмовляв із Дейдрре і терпляче витримував ту ледь помітну зарозумілу посмішку, коли вона казала йому, мовляв, дуже сумнівається, що їхні собаки роблять свої справи в нього на газоні. Їхній двір обнесений огорожею, сказала вона, і протягом тієї приблизно години, коли їх немає («Дам і Ді завжди вдень бігають зі мною й Міссі»), собаки дуже гарно поводяться.

— Вони, напевно, чують мого кота, — сказав Скотт. — У них боротьба за територію. Я це розумію, як розумію й те, що ви не хочете брати їх на повідець, коли бігаєте; але я був би дуже вдячний, якщо, коли повертатиметеся з пробіжки, будете перевіряти мій газон і наводити порядок у разі потреби.

— «Наводити порядок», — вимовила Дейдрре, і її посмішка здригнулася. — Звучить трохи по-армійськи, але, може, то лише мені так.

— Як хочете, так і називайте.

— Містере Кері, якісь собаки, можливо, й роблять свої справи у вас на газоні, але це не наші собаки. Можливо, вас турбує щось інше? Чи не упередження стосовно одностатевих шлюбів, ні?

Скотт ледь не розсміявся, що було б ознакою поганої — навіть трампівської — дипломатії.

— Зовсім ні. Це упередження стосовно небажання вступити в якусь несподіванку, яку залишив один із ваших боксерів.

— Гарно поговорили, — сказала вона, досі з тією посмішкою (яка не бісила його настільки, як Дейдрре сподівалась, але таки дратувала), і

спокійно й твердо зачинила двері в нього перед носом.

Уперше за останні дні та містична втрата ваги вилетіла йому з голови, і Скотт спостерігав, як двійко жінок біжать у його бік, а пси грайливо вистрибують позаду. Дейдрре і Міссі балакали на бігу, сміялися з чогось. Розпашілі щоки світилися потом і здоров'ям. Одразу впадало в очі, що Маккомб бігає набагато краще і трохи сповільнюється, щоб не переганяти партнерку. Вони не звертали жодної уваги на собак, що важко було б назвати недбалістю: В'ю-драйв не є осередком транспортного руху, особливо серед дня. І Скотт мусив визнати, що собаки вміло тримаються осторонь дороги. Принаймні в цьому було видно, як добре вони видресировані.

«Сьогодні цього не станеться», — подумав він. Завжди так, коли готовий. Хоча було би приємно стерти ту показну посмішку з обличчя міс Маккомб...

Але таки сталося. Спочатку вбік звернув один боксер, тоді за ним рушив другий. Дам і Ді забігли на Скоттів газон і поприсідали. Скотт підняв планшет і зробив три швидкі фотографії.

Того вечора, після ранньої вечері, що складалася з миски спагеті карбонара і кусня шоколадного чизкейка, Скотт став на свої ваги «Озері», сподіваючись, як завжди останнім часом, що нарешті все буде нормально. Нормально не було. Незважаючи на велику порцію, яку він щойно заковтнув, «Озері» повідомили, що його вага знизилася до 210,8¹⁰ фунта.

Білл спостерігав за ним з опущеної кришки унітаза, акуратно обгорнувши лапи хвостом.

— Що ж, — сказав йому Скотт, — маємо те, що маємо, так? Як раніше говорила Нора, коли поверталася з тих своїх зустрічей, життя — це те, що ми з ним робимо, а прийняття — ключ до всього.

Білл позіхнув.

— Але ж ми й змінюємо те, що можемо, правда? Ти тримай оборону. А я піду завітаю в гості.

Скотт узяв айпад і пройшов чверть милі до відреставрованого фермерського будиночка, де Маккомб і Дональдсон жили протягом останніх десь восьми місяців, з того часу як відкрили «Святу

квасолі». Він досить добре знав їхній розклад, це вийшло так мимоволі, як довідуєшся, коли приходять і йдуть твої сусіди; і зараз саме час заскочити Дейдрі наодинці. Міссі працювала шефінею в ресторані й зазвичай ішла починати підготовку до вечері біля третьої. Дейдрі, яка виконувала публічну частину роботи, вирушала о п'ятій. Скотт міркував собі, що це вона всім заправляє і на роботі, і вдома. Міссі Дональдсон залишала враження милої сірої мишки, яка дивиться на світ крізь суміш жаху і захоплення. «З перевагою першого», — подумав він. Мабуть, Маккомб вважає себе захисницею Міссі, а не лише партнеркою? Мабуть. Найпевніше, що так.

Він піднявся сходами й натиснув кнопку дзвінка. Від звуку на задньому дворі загавкали Дам і Ді.

Дейдрі відчинила двері. Вона була в гарненькій сукні, яка добре прилягала до фігури, — це справлятиме враження, коли Дейдрі стоятиме за стійкою адміністраторки й проводитиме гостей до їхніх столиків. Очі були її найкращою рисою, чарівний відтінок сіро-зеленого, з трохи піднятими кутиками.

— А, це ви, містере Кері, — привіталася вона. — Як приємно вас бачити. — З посмішкою, що насправді говорила, як нудотно його бачити. — Із задоволенням би вас запросила, але поспішаю в ресторан. Сьогодні багато зарезервованих столиків. Чимало фанатів падолисту¹¹, знаєте.

— Я вас не затримаю, — сказав Скотт, посміхаючись на свій лад. — Просто забіг показати вам оце.

Він підняв айпад, щоб вона могла роздивитися, як Дам із Ді тандемом серуть на його газоні.

Дейдрі довго не зводила очей з фотографії, а посмішка повільно гасла. Це подарувало йому набагато менше задоволення, ніж Скотт очікував.

— Добре, — зрештою промовила вона. Штучний наспів зник із її голосу. Без нього вона звучала змученою і старшою за свої роки, які були десь біля тридцятки. — Ви виграли.

— Я не хотів вигравати, повірте. — Вимовивши ці слова, Скотт пригадав одного викладача з коледжу, котрий якось зазначив, що, коли хтось додає до речення «повірте», варто остерігатися.

— Тоді ви довели, що хотіли. Я не можу зараз піти до вас і прибрати, а Міссі вже на роботі; але я про це подбаю, коли зачинимосся. Вам не доведеться навіть вмикати світло на веранді. Щоб знайти... залишки... мені вистачить вуличного ліхтаря.

— Ви не мусите цього робити. — Скотт став почуватися дещо грубим. І якимсь чином неправим. «Ви виграли», так вона сказала. — Я вже все зібрав. Я просто...

— Що? Хотіли на мене трішки накинути? Якщо так, то місія виконана. Надалі ми з Міссі бігатимемо в парку. Вам не обов'язково повідомляти про нас місцеві органи. Дякую і гарного вечора. — Вона почала зачиняти двері.

— Секунду, — спинив її Скотт. — Будь ласка.

Дейдрре глянула на нього крізь напіввідчинені двері, обличчя не виражало жодних емоцій.

— Я й не думав іти до гицля через кілька купок собачого лайна, міс Маккомб. Слухайте, я просто хочу, щоб ми стали добрими сусідами. Мені лише не сподобалось, як ви від мене відмахнулися. Не захотіли сприймати серйозно. Гарні сусіди так не роблять. Принаймні тут.

— О, ми чудово знаємо, як гарні сусіди роблять, — відрізала вона. — Особливо тут.

Ледь помітна зарозуміла посмішка повернулась, і, не змінюючи виразу обличчя, Дейдрре зачинила перед ним двері. Перед цим, проте, він побачив іскорку в її очах, яка могла означати сльози.

«Ми чудово знаємо, як гарні сусіди роблять», — подумав він дорогою вниз по пагорбу. Що, в біса, це означає?

Доктор Боб зателефонував йому за два дні запитати, чи є якісь зміни. Скотт відповів, що все як раніше. Вага знизилася до 207,6¹².

— Дуже, блін, стабільно. Коли стаю на ваги, відчуваюся так, наче дивлюся на одометр автомобіля, в якого милі відкручує назад.

— Але жодних змін у фізичному вимірі? Розмір талії? Розмір футболки?

— У мене досі талія сорок, а нога має тридцять четвертий розмір. Затягувати пасок нема потреби. І відпускати теж, хоча жеру мов дроворуб. Яйця, бекон і ковбаса на сніданок. Соуси до всього на ніч.

Поглинаю десь зо три тисячі калорій на день. А то й чотири. Ти щось розвідував?

— Розвідував, — відповів Доктор Боб. — Поки що можу сказати лише те, що досі не було жодного такого випадку, як у тебе. Є купа медичних висновків про людей, у яких метаболізм перепрацьовує — таких, котрі їдять, як ти кажеш, мов дроворуби, і все одно худі. Але жодного випадку, щоб людина важила однаково гола і вбрана.

— От, і не кажи, — мовив Скотт.

Він знову заусміхався. Усміхався він останнім часом багато, що, мабуть, було безумством, зважаючи на ситуацію. Він втрачає вагу, наче хворий на рак на пізній стадії, але робота йде, як діти в школу, і він ще ніколи не почувався таким радісним. Іноді, коли потрібно було зробити паузу в спогляданні монітора, він вмикав «Мотавн»¹³ і танцював у кімнаті, а Білл Д. Кіт дивився на нього, як на божевільного.

— Ще якісь новини?

— Цього ранку ваги показали рівно двісті вісім¹⁴. Зважився одразу після душу, голий. Дістав із шафи свої гантелі, двадцятифунтові, став з ними на ваги. Усе одно двісті вісім.

На якусь мить на іншому кінці дроту запала тиша, тоді Елліс озвався:

— Ти мене намахуєш.

— Та щоб я здох.

Знову тиша. Тоді:

— Навколо тебе ніби якесь силове поле, що відштовхує масу. Розумію, ти не хочеш, щоб тебе штрикали у всілякі місця, але це щось цілком нове. І не якась дрібниця. Можуть бути наслідки, які навіть важко собі уявити.

— Я не хочу бути якимсь мутантом, — сказав на це Скотт. — Уяви себе на моєму місці.

— Може, хоч подумаєш про це?

— Я думав, і думав багато. Не маю жодного бажання опинитися в залі слави «Внутрішнього погляду»¹⁵, де мій портрет втиснуть десь поміж Ночельотом¹⁶ і Слендерменом¹⁷. А ще маю закінчити роботу. Я пообіцяв Норі частину грошей, і хоча розлучення закінчилося до того, як я отримав пропозицію, думаю, зараз вони їй стануть у пригоді.

— Скільки часу це потребує?

— Місяця півтора. Будуть ще, звісно, виправлення й перевірки, матиму роботи десь до нового року, але основна частина вміститься в шість тижнів.

— Якщо далі піде тим самим темпом, тоді ти вже важитимеш під сто шістдесят п'ять.

— І все одно виглядатиму здоровилом, — сказав Скотт і засміявся. — Хоча б щось.

— Ти навдивовижу радісний як для людини, з котрою таке відбувається.

— Ну так, я радію. Це, напевно, божевілля, але правда. Іноді мені здається, що це найкраща у світі програма втрати ваги.

— Ага, — скрушно додав Елліс, — але коли вона закінчується?

Одного дня, невдовзі після телефонної розмови з Доктором Бобом, у Скоттові двері легенько постукали. Якби музика ревіла голосніше — сьогодні це були «Ремоунз»¹⁸, — він би й не почув і людина пішла б собі геть. І ця людина, мабуть, пішла б із полегшенням, бо коли Скотт відчинив двері, то побачив на порозі Міссі Дональдсон, що стояла й трусилася від страху. Це Скотт уперше побачив її відтоді, як сфотографував Дама й Ді, що спорожнялися на його газоні. Він припускав, що Дейрдре свого слова дотримується і жінки тепер вигулюють собак у міському парку. Якщо там вони дозволяють боксерам бігати вільно, то дійсно можуть мати проблеми з гицлем, хоч як добре ті собачки поводяться. У парку діє вимога вигулу з повідцями. Скотт бачив відповідні знаки.

— Міс Дональдсон, — заговорив він. — Здрастуйте.

Це також він уперше бачив її одну, тому намагався не переступати через поріг і не робити різких рухів. Жінка виглядала так, ніби може стрибнути зі сходів і кинутися геть, мов олениця, якщо він щось таке вчинить. Вона була білявою, не настільки привабливою, як партнерка, проте з милим личком і ясними блакитними очима. У ній відчувалася тендітність, і, споглядаючи її, Скотт думав про мамині декоративні порцелянові тарілки. Складно було уявити собі цю жінку на кухні ресторану, як вона бігає від каструлі до каструлі, від сковорідки до

сковорідки, пробирається крізь пару, розкладає вегетаріанську їжу й заразом командує іншими людьми.

— Потрібна якась допомога? Зайдете? Я маю каву... або чай, якщо хочете.

Міссі захитала головою ще до того, як Скотт договорив ці стандартні гостинні пропозиції, й робила це так завзято, що її хвостик аж стрибав він одного плеча до іншого.

— Я просто прийшла попросити пробачення. За Дейдрре.

— Та не варто, — заперечив він. — І не треба вигулювати своїх собак аж у парку. Я прошу тільки носити з собою кілька пакетиків для собачого посліду і дорогою назад перевіряти мій газон. Це ж не щось надзвичайне?

— Ні, зовсім ні. Я так і радила Дейдрре. Вона мені ледь голову не відірвала.

Скотт зітхнув.

— Шкода це чути. Міс Дональдсон...

— Можете називати мене Міссі, якщо хочете. — Не піднімаючи погляду і трохи зашарівшись, ніби вона сказала щось ризикове.

— Я не проти. Бо я просто хочу, щоб ми були добрими сусідами. Більшість народу тут, на В'ю, такі, що, ну знаєте... І я, здається, почав наше сусідство досить невдало, хоча не знаю, як його варто було почати вдало.

Не відриваючи погляду від землі, Міссі сказала:

— Ми тут уже майже вісім місяців, і єдиний раз, коли ви з нами розмовляли — зі мною чи Дейдрре — це стосувалося наших собак, що гидять вам на газон.

У цьому було набагато більше правди, ніж хотілося б Скоттові.

— Я приходив з пакетом пончиків, коли ви переїхали, — почав виправдовуватися він (досить кволо), — але вас не було вдома.

Скотт подумав, що вона запитає, чому він не пробував завітати знову, проте Міссі цього не зробила.

— Я прийшла перепросити за Дейдрре, але також хотіла б пояснити, чому вона така. — Жінка підвела погляд. Було видно, що це вимагає в неї певних зусиль (долоні вона міцно переплела на рівні талії джинсів), але Міссі таки спромоглася. — Вона не злиться на вас, справді... ну, злиться, але не лише на вас. Вона на всіх злиться.

Переїхати в Касл-Рок було помилкою. Ми сюди приїхали, бо місце було готове для бізнесу, хороша ціна, і ми хотіли забратися з великого міста — я про Бостон. Знали, що це ризикова справа, але ризик здавався виправданим. І містечко таке гарне. Ну, ви й самі, напевно, знаєте.

Скотт кивнув.

— Але ми, найпевніше, втратимо ресторан. Точно втратимо, якщо до Дня Валентина справи не підуть угору. Дейрдре лише тому дозволила їм помістити себе на той плакат. Вона не говорить, як усе погано, але знає, що так є. Ми обидві знаємо.

— Вона щось говорила про фанатів падолисту... і всі кажуть, що минуле літо було дуже успішним...

— Літо було успішним, — підтвердила Міссі, і в голосі почулося хоч якесь пожвавлення. — Що стосується фанатів падолисту, до нас деякі заїжджають, але більшість прямують далі на захід, у Нью-Гемпшир. У Норт-Конвеї є всі ті фірмові магазини, і там більше всіляких туристичних розваг. Думаю, коли прийде зима, до нас завітають лижники дорогою на Бетел чи Шугарлоуф.

Скотт знав, що більшість лижників оминають Рок, обирають шосе 2 до лижних курортів західного Мейну, але навіщо облямувати її ще більше?

— Лише коли прийде зима, потрібно буде, щоб місцеві нам підсобили. Ви ж знаєте, як то буває, мусите знати. Одні місцеві торгують з іншими місцевими в холодну пору, і цього акурат достатньо, щоб перекантуватися до того, як улітку повернуться туристи. Магазин техніки, лісовий склад, кафе Петсі... так вони й переживають голодні місяці. Правда, до «Квасолі» небагато місцевих приходять. Деякі — так, але небагато. Дейрдре каже, річ не просто в тому, що ми лесбійки, а що ми одружені лесбійки. Не хочеться з нею погоджуватись... але, думаю, вона має рацію.

— Я впевнений, що... — Скотт замовк. «...що це не так?» Звідки він, бляха, знає, якщо взагалі ніколи над цим не замислювався?

— Впевнені в чому? — запитала Міссі. Не зверхньо, а зі щирою цікавістю.

Він знову згадав ваги у ванній і те, як безжально цифри на них ідуть навспак.

— Насправді, ні в чому. Якщо це так, то мені шкода.

— Ви б зайшли якимось на вечерю, — запропонувала вона.

Можливо, таким єхидним способом вона повідомила йому, що знає: він ніколи не відвідував «Святої квасолі».

Проте Скотт так не думав. Не думав, що молода жінка так єхидствуватиме.

— Обов'язково, — запевнив її він. — Я так розумію, квасоллю ви подаєте?

Міссі всміхнулася. Це її пожвавило.

— Та звісно, багато всілякої різної.

Він усміхнувся у відповідь.

— Мабуть, дурне запитання.

— Мушу йти, містере Кері...

— Скотте.

Вона кивнула.

— Добре, Скотте. Було приємно з вами поговорити. Довелося зібрати всю сміливість, щоб сюди прийти, але я рада, що спромоглася.

Міссі простягла руку. Скотт потиснув її.

— Лише одне прохання. Якщо побачите Дейрдре, не кажіть їй про нашу зустріч.

— Домовилися, — сказав Скотт.

Наступного дня після того, коли до нього завітала Міссі, сидючи за стійкою кафе Петсі й доїдаючи, Скотт почув, як хтось позаду нього за одним зі столиків говорить щось про «ресторан тих мандолизок». Люди засміялися. Скотт глянув на свій недоїдений шматок яблучного пирога і кульку ванільного морозива, що розтеклося навколо. Десерт мав апетитний вигляд, коли Петсі поставила його перед ним, але більше їсти не хотілося.

Скотт замислився, чи вже чув такі закиди раніше, просто фільтрував їх як неважливу (принаймні для нього) балаканину. Не хотілося так думати, але цілком може бути.

«Найпевніше, втратимо ресторан, — казала вона. — Потрібно буде, щоб місцеві нам підсобили».

Міссі говорила так, ніби на вікні «Святої квасолі» вже висить знак «ПРОДАЖ АБО ОРЕНДА».

Він підвівся, залишив чайові під тарілкою з десертом і заплатив за чеком.

— Пиріг уже не лізе? — запитала Петсі.

— Очі більші, ніж шлунок, — пояснив Скотт, хоч це й було неправдою. Очі й шлунок того ж розміру, що завжди; просто важать тепер менше. Дивовижно, що йому тепер наплювати, він анітрішки цим не переймався. Можливо, це й безпрецедентна ситуація, але іноді стабільна втрата ваги зовсім вилітала йому з голови. Так було тоді, коли він чекав, щоб зробити фотографію Ді з Дамом, які присіли в нього на газоні. Так сталося й зараз. Тепер у нього на думці були тільки слова про мандолизок.

За столом, звідки долетіла та репліка, сиділо четверо чоловіків, усі кремезні, в робочих комбінезонах. Ряд касок лежав на підвіконні. Чоловіки були в помаранчевих жилетах з написом «ГРКР»: «Громадські роботи Касл-Рока».

Скотт пройшов повз них до дверей, відчинив, тоді передумав і підійшов до столу, за яким сиділа бригада. Він упізнав двох, з одним, Ронні Брігтзом, якимось грали в покер. Місцевий, як і сам Скотт. Сусіди.

— Знаєш, херню ти от щойно сказонув.

Ронні здивовано підвів голову, тоді впізнав Скотта і вишкірився.

— А, це ти, Скотті, як діла?

Скотт його проігнорував.

— Ті жінки живуть зі мною на одній вулиці. Вони нормальні. — Ну принаймні Міссі. Про Маккомб важко сказати.

Інший чоловік схрестив руки на широченних грудях і втупився в Скотта.

— Тебе хтось питав?

— Ні, але...

— Отож. Відвали.

— ...але мені трапилося це почути.

Кафе в Петсі було невелике, але в обід завжди вщерть напаковане людьми й гамором. Тепер розмови та діловитий стукіт виделок і тарілок стихли. Обернулися голови. Петсі стояла біля касового апарата, готова до проблем.

— Мужик, ще раз тобі кажу, відвали. Те, про що ми говоримо — не твоє псяче діло.

Ронні швидко підвівся.

— Слухай, Скотті, давай я тебе виведу?

— Не треба, — відповів Скотт. — Супровід мені не потрібен, але я маю спочатку дещо сказати. Якщо ви там їсте, вас має хвилювати лише їжа. Можете критикувати її скільки завгодно. А те, чим ті жінки займаються у вільний час, вас не стосується. Ясно?

Той, що кинув Скоттові, чи його хтось питає, розвів руки й піднявся. Він був не такий високий, як Скотт, але молодший і м'язистіший. Червіль залила його товсту шию й дісталася щік.

— Слухай, прибери свою завелику пащу геть звідси, поки я тобі не вмавав.

— Спокійно, спокійно, — різко озвалася Петсі. — Скотті, йди куди йшов.

Не сперечаючись, він вийшов з кафе, глибоко вдихнув прохолодне жовтнєве повітря. Позаду почувся стукіт у шибку. Скотт обернувся і побачив, що на нього дивиться Грубоший. Той підняв палець, мовляв, зачекай секунду. На вітрині в Петсі висіли різні плакати. Грубоший зірвав один, підійшов до дверей і відчинив.

Скотт стиснув кулаки. Він не бився навкулачки ще з середньої школи (то була епічна битва, що протривала п'ятнадцять секунд: шість ударів, чотири з яких пролетіли повз ціль), але йому раптом закортіло. Ноги сповнило відчуття легкості, він був готовий. Не злий — радісний. Оптимістичний.

«Пурхай, наче метелик, жали, наче бджола», — подумав він. Іди сюди, здоровило.

Але Грубоший не збирався битись. Він зім'яв плакат і кинув його на тротуар Скоттові під ноги.

— Ось твоя тьолка, — сказав він. — Візьми собі додому й подрочи на неї, як хочеш. Окрім згвалтування, це для тебе єдиний варіант трахнути її.

Він повернувся в заклад і з задоволеним виразом обличчя сів до своїх друзяк: справу закрито. Усвідомлюючи, що всі в кафе дивляться на нього крізь вікно, Скотт зігнувся, підняв пом'ятий плакат і пішов куди ноги понесли, просто від небажання, щоб за ним спостерігали. Він не почувався присоромленим чи дурним через те, що ледь не почав якусь штовханину в кафе, де обідає половина Касл-Рока, але всі ті допитливі

погляди дратували. Від цього він задумався, для чого взагалі люди виходять на сцену, співають там, грають і розказують жарти.

Скотт розгладив пожмаканий папір і передусім подумав про слова Міссі Дональдсон: «Дейдрре лише тому дозволила їм помістити себе на той плакат». «Їм» — то, напевно, комітетові Індічного забігу в Касл-Року.

У центрі плаката на фото красувалася Дейдрре Маккомб. Там були й інші бігуни та бігунки, більшість позаду неї. Велика цифра 19 була пришпилена до пояса її невеликих блакитних шортів. Над ними, на футболці спереду, виднівся напис «НЬЮ-ЙОРКСЬКИЙ МАРАФОН-2011». Обличчя світилося виразом, який Скотт би ніяк раніше не міг асоціювати з цією жінкою: блаженним щастям.

Підпис повідомляв: «Дейдрре Маккомб, співвласниця “Святої квасолі”, нового класного ресторану, наближається до фінішної лінії Нью-Йоркського марафону, де фінішувала ЧЕТВЕРТОЮ серед жінок! Вона заявила, що цьогогоріч візьме участь у дванадцятикілометровці Касл-Рока — Індічному забігу. А ТИ?»

Нижче йшли деталі. Щорічні змагання з бігу в Касл-Року на День подяки відбудуться в п'ятницю після самого свята, забіг почнеться від Відділу рекреації на Касл-В'ю і закінчиться в центрі, на Олов'яному мості. Запрошуються учасники й учасниці будь-якого віку, вступний внесок від дорослих — п'ять доларів для місцевих, сім доларів для немісцевих; для тих, кому менше ніж 15 років, — два долари; реєстрація у Відділі рекреації Касл-Рока.

Не зводячи очей із блаженства на обличчі жінки на фото — справжня й непідробна ейфорія бігуна¹⁹, — Скотт зрозумів, що Міссі зовсім не перебільшувала, коли говорила про очікувану тривалість життя «Святої квасолі». Аніскілечки. Дейдрре Маккомб — горда жінка, яка високої думки про себе і яка різко — аж занадто різко, на думку Скотта, — реагує на найменші образи. Те, що вона взагалі дозволила використати своє фото таким чином, либонь, лише для того, щоб згадали «про новий класний ресторан», — це відчайдушний довгий пас із розрахунком на чудо. Що-небудь, будь-що взагалі, тільки би привабити хоч трохи більше клієнтів, хай би ті навіть просто прийшли пооблизуватися на довгі ноги біля стійки.

Скотт склав плакат, сховав у задню кишеню джинсів і повільно подибавав по Мейн-стріт, дорогою заглядаючись на вітрини. На всіх висіли якісь плакати — про бобові обіди²⁰, про цьогорічний величезний розпродаж на паркінгу Оксфорд-Плейнс-Спідвей, про Біно²¹ в католицькій церкві та вечері в складчину в пожежному депо. Він помітив плакат, що повідомляв про Індичий забіг, на вітрині точки продажу та обслуговування комп'ютерів, але це було єдине місце з таким плакатом, доки Скотт не дійшов до невеликої книгарні «Бук Нук» у кінці вулиці.

Він зайшов, трохи роздивився, тоді взяв ілюстровану книжку зі столу розпродажу: «Вбудоване устаткування і вмеблювання Нової Англії». Звідти, можливо, для проекту нічого не знадобиться — для проекту, перша стадія якого вже добігає кінця, та все одно, — але ніколи не знаєш. Оплачуючи покупку Майкові Бадаламенте, власникові та єдиному працівникові крамниці, він заговорив про плакат на вітрині й згадав, що жінка на ньому — його сусідка.

— Так, Дейрдре Маккомб була зірковою бігункою майже десять років, — сказав Майк, спакуюючи книжку. — Мала всі шанси поїхати на Олімпіаду у дванадцятому, але зламала щиколотку. Отака непруха. У шістнадцятому вона й не намагалася, як я розумію. Напевно, облишила великий спорт, але я не дочекаюся, щоб побігти з нею цьогоріч. — Він розплився в усмішці. — Хоча довго ми на одному рівні не втримаємося після стартового пострілу. Вона там усіх на раз-два обставить.

— І чоловіків, і жінок?

Майк засміявся.

— Мужик, її ж Молденською Блискавкою не просто так назвали. Вона в Молдені народилася.

— Я бачив такий плакат у Петсі, ще один у магазині комп'ютерів і ось у тебе. Більше ніде. Чому так?

Майкова усмішка згасла.

— Та тут пишатися нічим. Вона ж лесбійка. І це не грало б ролі, якби вона тримала це при собі: усім плювати, що діється в тебе за зачиненими дверима. Але вона ж, бач, представляє ту кухарку в

«Квасолі» як свою дружину. Багато людей тут вважають, що це таке промовисте посилення нахер.

— То фірми не хочуть вішати ті плакати, навіть якщо вступні внески йдуть на рахунок Відділу рекреації? Просто тому, що на них вона?

Після того як Грубоший кинув у нього плакатом з кафе, це були навіть не справжні запитання, а просто спосіб роз'яснити все собі в голові. Певним чином Скотт почувався, ніби йому знову десять років, коли брат його найкращого друга розсадив молодших і розповів їм, що й до чого в цьому житті. Тепер, як і тоді, Скотт ніби й розумів загалом, але конкретика все одно вражала. Люди дійсно так роблять? Так, роблять. Очевидно, що й отак вони чинять також.

— Їх замінять на нові, — продовжив Майк. — Знаю, бо так склалося, що я в комітеті. То була ідея мера Кофліна. Ти ж знаєш Дасті, короля компромісів. На нових постерах буде групка індичок, що біжать по Мейн-стріт. Мені це не подобається, і я за це не голосував, але розумію мотивацію. Місто виділяє Відділові рекреації суцільний мізер, якихось дві тисячі доларів. Цього недостатньо, щоб обслуговувати ігровий майданчик і тим більше робити ще щось. Індичий забіг принесе майже п'ять тисяч, але нам треба його прорекламувати.

— Отже... просто через те, що вона лесбійка...

— Одружена лесбійка. Для багатьох це змінює все. Ти ж знаєш, які люди живуть в окрузі Касл, Скотте. Сам прожив тут скільки? Двадцять п'ять років?

— Понад тридцять.

— Ага, і майже всі затяті республіканці. Консервативні республіканці. Округ проголосував за Трампа три до одного в шістнадцятому, а ще думають, ніби наш брилоголовий губернатор по воді ходити вміє. Якби ті жінки займалися собі своїми справами за дверима й нічого не афішували, все було б гаразд, але ж ні. Тепер є люди, які думають, ніби вони намагаються щось комусь довести. Я, наприклад, вважаю, що жінки ці або не розібралися в тутешньому політичному кліматі, або просто дурні. — Він замовк. — Хоча годують добре. Ти там був?

— Ще ні, — відповів Скотт, — але планую сходити.

— Ну, ти з цим довго не зволікай, — попередив Майк. — Через рік там, найпевніше, буде магазин із морозивом.

[1](#) ≈ 193 см. (Тут і далі прим. пер.)

[2](#) *WebMD* — мобільний додаток, одна з функцій якого — визначати ймовірні захворювання на основі внесених туди даних про симптоми.

[3](#) ≈ 12,7 кг.

[4](#) На американських ярмарках грають у гру «Вгадай, скільки я важу». Один із типових подарунків у грі — лялька марки *Kewpie*.

[5](#) ≈ 193 і 198 см.

[6](#) ≈ 106,6 кг; 108,9 кг; 122,5 кг.

[7](#) *Otré* — надзвичайний (фр.).

[8](#) ≈ 96,2 кг.

[9](#) *Hochschild-Kohn* — мережа супермаркетів у США, що існувала в 1897—1984 рр.

[10](#) ≈ 95,5 кг.

[11](#) *Leaf peeping* (дослівно «спостереження за листям») — неформальна назва одного з видів туризму в США, коли люди подорожують, щоб спостерігати й фотографувати осінню зміну кольору листя, особливо на півночі Нової Англії та у верхніх штатах Середнього Заходу.

[12](#) ≈ 94,2 кг.

[13](#) *Motown Records* — американська студія звукозапису, що відіграла важливу роль у популяризації афроамериканської поп-музики. Там починали свою кар'єру світові зірки, серед яких, наприклад, Стіві Вандер і Майкл Джексон. Відповідно, йдеться про диски цієї студії.

[14](#) ≈ 94,4 кг.

[15](#) *Inside View* — вигаданий Стівеном Кінгом таблоїд, що спеціалізується на кривавих жорстоких історіях про викрадення людей інопланетянами.

[16](#) *Night Flier* — вампір, персонаж однойменного оповідання Стівена Кінга зі збірки «Кошмари і сновидіння». Інший персонаж, журналіст, хоче написати статтю про Ночельота для вищезгаданого часопису.

[17](#) *Slender Man* — вигаданий персонаж, створений у 2009 році учасником форуму *Something Awful*. Виглядає як неприродно високий, худий, безликий гуманоїд у чорному костюмі.

[18](#) *Ramones* — американський рок-гурт, створений 1974 року в Нью-Йорку, одні із зачинателів жанру панк-рок.

[19](#) *Runner's high* — відчуття, яке переживають люди після тривалого виснажливого бігу.

[20](#) Традиційні осінні колективні трапези в Новій Англії, які організовують місцеві церкви.

[21](#) *Beano* — американська назва гри «Бінго».

РОЗДІЛ 2

«СВЯТА КВАСОЛЯ»

Замість того щоб піти додому, як він планував, Скотт попрямував до центру міста, де хотів погортати свою покупку та роздивитися фотографії. Він прогулювався по інший бік Мейн-стріт і знову побачив щось схоже на плакат із Дейдре на вітрині магазину для плетіння. Більше ніде.

Майк постійно говорив «вони» і «ті жінки», але насправді Скотт у цьому сумнівався. Уся річ у Маккомб. Вона в цій парі поводить себе в стилі «ну що, з'їли?». Подумав, що Міссі Дональдсон радше б сиділа тихо. Ця половина пари така, що й мухи не скривдить.

«Але ж вона прийшла до мене, — подумав він. — Таки ризикнула. Для цього потрібна сміливість».

Так, і через це вона йому подобається.

Він залишив «Вбудоване устаткування і вмеблювання Нової Англії» на лавці в парку і взявся бігати туди-сюди сходами естради. Це він не спортом зайнятися вирішив, а просто порухатись. «У мене шило в дупі, — подумав він. — А ще голки в колінах». І він не бігав по сходах, а радше перестрибував через них.

Так він повторив кілька разів, тоді повернувся на лавку, де з цікавістю відзначив, що зовсім не засапався, а пульс піднявся лише трішки.

Скотт дістав телефон і зателефонував Докторові Бобу. Насамперед Елліс запитав, скільки він важить.

— Сьогодні зранку було 204²², — повідомив Скотт. — Слухай, ти вже...

— Значить, це не припиняється. Ти ще не думав про те, щоб узятися за цю справу серйозно? Тому що втрата плюс-мінус сорока фунтів — річ значна. Я ще маю контакти Загальної лікарні Массачусетса. Не

думаю, що повне обстеження з голови до ніг тобі щось коштуватиме. Може, взагалі, це вони тобі заплатять.

— Бобе, я в нормі. Насправді краще, ніж у нормі. Дзвоню запитати: чи ти вже бував у «Святій kwasолі»?

Запала тиша, поки Елліс перетравлював зміну теми. Тоді озвався:

— Це те місце, що тримають твої сусідки-лесбійки? Ні, ще не був.

Скотт спохмурнів.

— Знаєш, вони багатогранні люди, а не просто лесбійки. Це я так, між іншим.

— Спокійно. — Елліс заговорив так, ніби це його заскочило зненацька. — Не думав, що наступлю тобі на мозоль.

— Добре. Просто... у мене був інцидент за ланчем. У Петсі.

— Який інцидент?

— Та трохи посварився де з ким. Через них. Не має значення. Слухай, Бобе, може, сходимо ввечері? До «Святої kwasолі». На вечерю. Я пригощаю.

— Коли?

— А як щодо сьогодні?

— Сьогодні не можу, краще в п'ятницю. Майра цілі вихідні буде в сестри в Манчестері, а кухар з мене такий собі.

— Це побачення, — уточнив Скотт.

— Мужицьке побачення, — погодився Елліс. — Потім проситимеш одружитися з тобою.

— Це з твого боку буде вже двошлюбність, — сказав Скотт, — і я введу тебе в спокусу. Лише про одне тебе попрошу — зарезервуй столик.

— Досі гризешся з ними? — Елліс ніби втішився. — Хіба не краще просто забити й жити далі? Знаю один гарний італійський ресторанчик у Бриджтоні.

— Нє. Я хочу лише щось мексиканське.

Доктор Боб зітхнув.

— Тоді я зарезервую столик, але якщо те, що я чув про те місце, — правда, не думаю, що це необхідно.

У п'ятницю Скотт забрав Елліса, позаяк Докторові Бобу вже не подобалося ввечері бути за кермом. Поїздка до ресторану тривала

недовго, але досить для того, щоб Боб устиг розповісти Скоттові справжню причину, чому він вирішив перенести їхнє мужицьке побачення на п'ятницю: не хотів поскубтися з Майрою, яка також членкиня церковного і міського комітетів, а там недолюблюють тих двох жінок, керівниць нового класного ресторану.

— Жартуєш, — кинув Скотт.

— На жаль, ні. У Майри досить широкі погляди на багато тем, проте коли йдеться про сексуальну орієнтацію... скажімо так, її виховали з певними переконаннями. Ми могли б сперечатися, можливо, навіть сваритися, якби я не вважав, що гучні сварки між літніми чоловіком і дружиною нижчі за мою гідність.

— А ти їй розповіси, що ходив до мексиканської вегетаріанської ями беззаконня в Року?

— Якщо запитає, де я їв у п'ятницю, то так. Якщо ні, сидітиму тихо. І ти теж.

— І я теж, — вторував Скотт. Він заїхав на одне з похилих місць для паркінгу. — Приїхали. Дякую, що погодився, Бобе. Сподіваюся, це допоможе все владнати.

Не допомогло.

Дейдрре стояла за стійкою адміністраторки залу, сьогодні не в сукні, а в білій сорочці й завужених чорних слаксах, які виставляли напоказ її чудові ноги. Доктор Боб зайшов перед Скоттом, вона усміхнулася йому — без сліду тієї ледь помітної зарозумілості зі стуленими губами й піднятими бровами, а професійною гостинною усмішкою. Тоді побачила Скотта, й усмішка сповзла з обличчя. Вона зміряла його холодним поглядом сіро-зелених очей, наче жука на предметному склі мікроскопа, опустила очі й ухопила два меню.

— Дозвольте провести вас до столика.

Поки вони йшли, Скотт насолоджувався декором. Сказати, що Маккомб і Дональдсон добряче потрудилися над інтер'єром, — це не сказати нічого; було видно, що в роботу вони вклали всю свою любов. Мексиканська музика — здається, таку називають техано або ранчера — грала з гучномовців під стелею. Стіни були світло-жовті, і нерівна штукатурка виглядала наче саман. Бра — скляні зелені кактуси. На стіні висіли гобелени із зображеннями сонця, місяця, двох мавпочок у

танці, а також жаби з золотими очима. Місце було вдвічі більше за кафе Петсі, але всередині Скотт побачив лише п'ять парочок і одну групу з чотирьох людей.

— Ось ваше місце, — вказала Дейдре. — Сподіваюся, вам смакуватиме.

— Упевнений, так і буде, — підтакнув Скотт. — Тут дуже гарно. Я ніби як сподіваюся перезавантажити наші стосунки, міс Маккомб. Як вважаєте, це можливо?

Вона глянула на нього спокійно, але без тепла в очах.

— Джина невдовзі до вас підійде, розповість про страви дня.

По цім вона пішла.

Доктор Боб увівся і трусонув серветкою.

— До брів і щік прикладати теплі компреси.

— Що-що?

— Допомога при відмороженні. Бо здається, тобі щойно непогано так обличчя холодом обдали.

Не встиг Скотт відповісти, як з'явилась офіціантка — єдина в закладі, судячи з усього. Як і Дейдре Маккомб, вона була одягнена в чорні штани й білу сорочку.

— Ласкаво просимо у «Святу квасолю». Джентльмени, чого б ви хотіли випити?

Скотт попросив колу. Елліс віддав перевагу бокалу домашнього вина, тоді надів окуляри, щоб краще роздивитися молоду жінку.

— Ви ж Джина Раклгаус, правда? Та точно. Ваша мама працювала в мене асистенткою, ще коли я мав кабінет у центрі, у юрському періоді. Ви вельми на неї схожа.

Жінка всміхнулася.

— Зараз я вже Джина Бекетт, але ви маєте рацію.

— Приємно познайомитися, Джино. Передай мамі привіт від мене.

— Обов'язково передам. Вона зараз у «Дартмаут-Гічкок»²³, на темному боці, як то кажуть. — У Нью-Гемпширі тобто. — За хвилину повернуся й розповім вам про страви дня.

Повернувшись, Джина разом із напоями принесла закуски і взялася ледь не благоговійно розставляти тарілки. Від запаху текла слина.

— Що в нас тут? — запитав Скотт.

— Щойно підсмажені зелені плантанові чипси, а також сальса з часником, коріандром, лаймом і дрібною зеленого чилі. Компліменти від шеф-кухарки. Вона каже, що це більше кубинська кухня, ніж мексиканська, проте сподівається, вам усе одно буде смачно.

Коли Джина пішла, Доктор Боб, усміхнувшись, схилився вперед.

— Здається, з тією, що на кухні, ти хоч якогось успіху досягнув.

— А може, це завдяки тобі. Може, Джина шепнула на вушко Міссі, що її мама раніше горбатилась у твоїй медичній потогонці. — Хоча Скотт добре все розумів... чи думав, що розуміє.

Доктор Боб повів кущавими сивими бровами.

— Міссі, ге? Ви з нею на «ти», так виходить?

— Та ну тебе, док.

— Мовчатиму, якщо не називатимеш мене доком. Ненавиджу те слово. Одразу думаю, ніби я якийсь Мілберн Стоун²⁴.

— Це хто?

— Погугли, як додому прийдеш, синку.

Вони їли, і їлося добре. Їжа була без м'яса, проте невимовно смачна: енчилади з квасолею і тортильї, які, одразу видно, не з супермаркету на стіл потрапили. Поки вони їли, Скотт розповів Еллісові про свою невелику сутичку в Петсі, а також про те, що плакати з Дейрдре Маккомб скоро замінять на менш суперечливі, зі зграєю мультяшних індічок. Він запитав, чи Майра також членкиня того комітету.

— Ні, у цей вона не потрапила... але впевнений, вона би підтримала таку зміну.

На цьому він знову повернув розмову до Скоттової таємничої втрати ваги і до ще таємничішого явища, що він узагалі ніяк зовні не змінився. І звісно, найтаємничіше з усього: те, що він носить чи тримає на собі, мало б робити його важчим... але не робило.

Зайшло ще кілька людей, і стало зрозуміло, чому Маккомб одяглась як офіціантка: вона й була офіціанткою, принаймні сьогодні. А може, й щодня. Те, що вона виконує подвійну роботу, ще чіткіше показувало економічне становище ресторану. Власниці почали затягувати паски.

Джина запитала, чи не бажають вони десерт. Обидва відмовилися.

— Ще шматок я в себе вже не запхаю, але передайте, будь ласка, міс Дональдсон, що їжа була розкішна, — додав Скотт.

Доктор Боб підняв обидва великі пальці.

— Їй буде дуже приємно, — сказала Джина. — Я принесу вам чек.

Ресторан швидко порожнів, залишилися кілька парочок, які потягували напої. Дейдрре на виході запитувала клієнтів, як їм їжа, і дякувала за візит. Широка усмішка. Але не знайшлось усмішки для двох чоловіків за столиком під гобеленом із жабою; навіть жодного погляду в їхній бік.

«Ніби в мене чума», — подумав Скотт.

— І ти впевнений, що нормально почуваєшся? — перепитав Доктор Боб, мабуть, удесять. — Аритмії нема? А запаморочення? Може, надмірна спрага?

— Узагалі нічого. Навіть навпаки. Хочеш, розповім дещо цікаве?

Він повідав Еллісові про свою біганину вгору-вниз східцями естради — як ледь не стрибав по них туди-сюди і як потім заміряв пульс.

— Не те щоб пульс зовсім рівний, але дуже спокійний. Менш ніж вісімдесят. І ще, я не лікар, але знаю, як виглядає моє тіло, тож можу з певністю сказати, що м'язи в мене в нормі.

— Поки що принаймні, — уточнив Елліс.

— Сумніваюся, що це зміниться. Думаю, маса залишається та ж, а от вага, що йде з маси, якось щезає.

— Це ж якась божевільна думка, Скотте.

— Не можу не погодитись, але маємо те, що маємо. Сила, яку наді мною має гравітація, точно слабне. І хто б не тішився на моєму місці?

Не встиг Доктор Боб відповісти, як повернулася Джина з чеком. Скотт підписав, залишив щедрі чайові й повторив їй, як усе було добре.

— Це чудово. Приходьте ще. І друзям передайте. — Вона схилилася вперед і заговорила тихішим тоном. — Нам реально потрібні клієнти.

Дейдрре Маккомб не було за стійкою адміністраторки, коли вони вийшли; вона стояла на тротуарі біля ганку і вдивлялася в бік світлофора на Олов'яному мості. Вона обернулася в бік Елліса й усміхнулася йому.

— Ми можемо переговорити наодинці з містером Кері? Це не забере багато часу.

— Безумовно. Скотте, я перейду вулицю, подивлюся, що там пропонує вітрина тієї книгарні. Посигналь мені, як будеш готовий рушати.

Доктор Боб перетнув Мейн-стріт (порожню, як завжди о восьмій вечора; місто швидко влягається спати), а Скотт обернувся до Дейдрі. Її усмішка зникла. Було видно, що вона зла. Скотт сподівався, що його візит у «Святу квасолі» якось поліпшить їхні справи, але це, навпаки, все погіршило. Він не знав, чому так, проте очевидно, що саме це і сталося.

— Про що б ви хотіли поговорити, міс Маккомб? Якщо про собак...

— Та про яких собак, якщо ми з ними тепер бігаємо в парку? Чи принаймні намагаємося. Повідді постійно плутаються в чомусь.

— Ви можете бігати з ними на В'ю, — сказав він. — Я ж вам говорив. Потрібно просто збирати за ними...

— Забудьте про собак. — Сіро-зелені очі аж іскрили. — Цю тему ми вже закрили. Закрити ще питання вашої поведінки — ось що треба. Нам ні до чого, щоб ви заступалися за нас у місцевій помийниці й наново заводили розмови, які тільки-но почали стихати.

«Якщо ти реально думаєш, що вони стихають, то, мабуть, не бачила ту дешицю магазинів, де висить твоє фото», — подумав Скотт. А сказав він:

— У Петсі далеко не помийниця. Там, можливо, і не подають таку їжу, як тут, але там чисто.

— Чисто чи брудно, річ не в тому. Якщо за нас треба постояти, це робитиму я. Мені — нам — не треба, щоб ви тут корчили з себе сера Галагада²⁵. Ви як мінімум застарий для цієї ролі. — Її погляд стрибнув йому на сорочку. — І, крім того, у вас трохи черево завелике.

Зважаючи на теперішній Скоттів стан, із цією шпилькою вона не влучила, і в нього майнула гірка, але певною мірою втішна думка: вона б осатаніла, якби чоловік сказав, що жінка застара чи затовста для ролі Гвіневери²⁶.

— Я вас зрозумів, — промовив він. — Візьму до уваги.

На мить вона здалася збентеженою від того, як лагідно він відповів — так, ніби вона замахнулася на легку ціль і якось зовсім промахнулася.

— Ми закінчили, міс Маккомб?

— І ще одне. Хочу, щоб ви трималися подалі від моєї дружини.

Отже, вона знає, що вони з Дональдсон розмовляли. Тепер уже настала черга Скотта вагатися. Міссі сказала Маккомб, що сама підходила до Скотта, чи, можливо, щоб не сваритися, сказала, що це Скотт перший підійшов? Якщо запитає, може потрапити в халепу, а цього йому не хотілося. Він не експерт зі шлюбних питань — його власний шлюб це чудово демонструє, — але подумав, що проблеми з рестораном і без того добряче напружують стосунки в парі.

— Добре, — сказав він. — Тепер усе?

— Так. — І так само, як наприкінці їхньої першої зустрічі, перш ніж зачинити двері йому перед носом: — Гарно поговорили.

Скотт дивився, як вона піднімається сходами, худорлява і прудка, в чорних штанах і білій сорочці. Так і бачив, як вона бігає вгору-вниз східцями естради, легкими ніжками, як у балерини, і набагато швидше, ніж йому коли-небудь вдалося б, навіть якби скинув фунтів сорок. Що там сказав Майк Бадаламенте? «Не дочекаюся, щоб побігти з нею, хоча довго ми на одному рівні не втримаємося».

Бог дав їй чудове тіло для бігу, і заради Бога Скоттові хотілося, щоб вона більше цим насолоджувалася. Він думав, що під тією зарозумілою посмішкою Дейрдре Маккомб не надто тішиться останніми днями.

— Міс Маккомб?

Вона обернулася. Зачекала.

— Було справді дуже смачно.

На це жодної усмішки, ні зарозумілої, ніякої.

— Добре. Думаю, ви вже передали це Міссі через Джину, але я з радістю перекажу їй ці слова ще раз. І тепер, коли ви вже тут побували, показали свою належність до когорта політкоректних янголів, чому б надалі не віддавати перевагу Петсі? Думаю, так нам усім буде зручніше.

Вона пішла всередину. Скотт ще трохи постояв на тротуарі з відчуттям... чого? Це була така дивна суміш емоцій, що, він подумав, її не назвеш одним словом. Почувався вичитаним, так. Трішки втішеним, є. Дещо роздратованим. Проте найбільше — сумним. Ось

перед ним жінка, якій не потрібна оливкова гілка, а він — очевидно, наївно — вірив у те, що ту гілку хочуть усі.

«Напевно, Доктор Боб має рацію, і я досі дитина, — подумав він. — Блін, я ж навіть не знаю, хто такий Мілберн Стоун».

Вулиця була занадто тиха, щоб він міг собі дозволити навіть коротко погудіти, тож Скотт перетнув її й зупинився біля Елліса, що стояв навпроти вітрини «Бук Нук».

— З усім розібрався? — запитав Доктор Боб.

— Не зовсім. Сказала, щоб я не чіпав її дружину.

Доктор Боб обернувся до нього.

— Раджу тобі так і робити.

Скотт відвіз Елліса додому, і, дякувати Богові, Доктор Боб не витратив час поїздки на те, щоб докучати обстеженнями в Массачусетській загальній лікарні, Майо, Клівлендській клініці чи NASA. Натомість, вийшовши з машини, він подякував Скоттові за цікавий вечір і попросив тримати зв'язок.

— Звісно, триматиму, — запевнив його Скотт. — Ми тепер у цьому ніби вдвох замішані.

— Зважаючи на це, може, зайдеш у гості, скажімо, в неділю? Майри ще не буде, зможемо глянути гру «Патріотів»²⁷ нагорі, замість того щоб тіснитися в моїй жалюгідній пародії на мужицький барліг. І ще, я б хотів зробити певні заміри. Почати вести облік. Дозволиш таке втручання?

— На футбол кажу «так», на заміри — «ні», — відповів Скотт. — Принаймні зараз. Добре?

— Приймаю твоє рішення, — погодився Доктор Боб. — Гарно повечеряли. М'яса анітрішечки не хотілося.

— І мені, — підхопив Скотт.

Але це не зовсім відповідало дійсності. Коли Скотт дістався додому, то зробив собі сандвіч із салямі та сарептською гірчицею. Тоді роздягнувся і став на ваги у ванній. Він відмовився від замірів, бо був упевнений, що Доктор Боб також захоче проводити зважування щоразу, як перевірятиме його м'язову щільність, а інтуїтивно він відчував — чи, ймовірно, то було якесь глибоке фізичне самоусвідомлення — те, що тепер виявилось правдою. Зранку він

трішки переважив за 201^{[28](#)}. Тепер, після вечері й чималої перекуски, ваги показали 199^{[29](#)}.

Процес прискорюється.

^{[22](#)} ≈ 92,5 кг.

^{[23](#)} *Dartmouth—Hitchcock* — єдиний у Нью-Гемпширі академічний медичний центр.

^{[24](#)} *Milburn Stone* (1904—1980) — американський актор, найвідоміша роль якого — доктор Ґален Адамс («Док») у телесеріалі-вестерні «Пістолетний дим» (1955—1975).

^{[25](#)} *Sir Galahad* — один із лицарів Круглого столу короля Артура. У легендах підкреслюється його доблесть і чистота.

^{[26](#)} *Guinevere* — дружина короля Артура, яка зрадила йому з Ланселотом.

^{[27](#)} *New England Patriots* — професійна команда з американського футболу, що базується в місті Фоксборо, Массачусетс.

^{[28](#)} ≈ 91,2 кг.

^{[29](#)} ≈ 90,3 кг.

РОЗДІЛ 3

ПАРІ

У Касл-Рок прийшов мальовничий пізній жовтень, щодня тішачи народ безхмарним синім небом і теплом. Політично прогресивна меншість говорила про глобальне потепління; консервативніша більшість називала це чудовим бабиним літом, яке невдовзі змінить типова мейнська зима; усі насолоджувалися періодом. На ґанках з'явилися гарбузи, чорні коти й скелети танцювали у вікнах будинків, дітей у шкільних актових залах суворо попередили про те, що коли прийде та сама ніч, потрібно триматися тротуару і брати лише нерозгорнуті частування.

Старшокласники відвідали щорічні костюмовані танці до Гелловіну в шкільному спортзалі, а місцева гаражна група «Купол цирку» задля цієї події перейменувалася на «Пеннівайз і клоуни».

Десь протягом двох тижнів із часу вечері з Еллісом Скотт продовжував втрачати вагу в повільному темпі, який, проте, прискорювався. Вага знизилася до 180 фунтів³⁰, загалом він втратив шістдесят, але продовжував почуватися добре, тіп-топ, у розквіті сил. У день Гелловіну він проїхався до магазину CVS у новому торговельному комплексі Касл-Рока, де накупив більше ласощів на Гелловін, ніж, напевно, треба. Мешканці В'ю останнім часом не приймають багато костюмованих гостей (раніше було більше, до падіння Сходів самогубців кілька років тому), але все, чого не візьмуть малі прохачі, він поїсть сам. Одна з переваг його особливого стану — в тому, що, крім можливості розпоряджатися купою зайвої енергії, він може їсти скільки влізе й не перетворюватися на пузання. Скотт припускав, що всі ті жири, напевно, зовсім псують його рівень холестерину, проте разом з тим відчував, що насправді нічого страшного не відбувається. Зараз він почувався в найкращій формі за все життя, незважаючи на оманливу складку над ременем; а

психологічний стан найкращий за весь час відтоді, як його залицяння до Нори Кеннер цвіло буйним цвітом.

На додачу до цього, клієнти з магазину були задоволені його роботою і переконані (Скотт побоювався, що помилково), що сайти, які він їм склепав, добряче оживлять їхній бізнес у реалі. Зовсім нещодавно він отримав чек на 582 674 долари 50 центів. Перед тим як покласти гроші на рахунок, він сфотографував чек. Сидів собі тут, у невеликому містечку в Мейні, працював з дому — і опинився на порозі багатства.

Дейдре та Міссі він бачив лише двічі, здалеку. Вони бігали в парку, а Ді й Дам на довгих повідцях зовсім не тішилися з таких обставин.

Повернувшись із магазину, Скотт почав підніматися доріжкою до будинку, а тоді повернув до в'язи, що ріс на передньому дворі. Листя вже пожовкло, але завдяки теплу осінньої пори більша його частина досі залишалася на дереві й м'яко шелестіла. Найнижча гілка була на висоті шести футів³¹ від його голови й аж манила до себе. Скотт відклав пакет із солодощами, підняв руки, зігнув коліна й стрибнув. Він завиграшки вхопився за гілку, хоча рік тому йому таке б і близько не вдалось. Із м'язами все гаразд; вони й досі думають, ніби тримають 240-фунтового чоловіка. Від цього він згадав старий відеоматеріал на телебаченні, на якому астронавти, що приземлилися на Місяці, робили височенні стрибки.

Зістрибнув на газон, підняв пакет і підійшов до сходинок на веранду. Скотт не піднявся ними, а натомість знову зігнув ноги в колінах і застрибнув аж на поріг.

Це було легко.

Скотт висипав цукерки в миску біля дверей і пішов у кабінет. Увімкнув комп'ютер, але не став відкривати робочі файли, розкидані по всьому робочому столі. Натомість відкрив календар і прогорнув на наступний рік. Числа дат були чорні, крім вихідних днів і запланованих подій. Ті були позначені червоним. У наступному році Скотт поставив лише одне нагадування: 3 травня. Підпис, також червоний, складався лише з одного слова: НУЛЬ. Коли він видалив нагадування, 3 травня знову почорніло. Вибрав 31 березня і набрав у полі НУЛЬ. Тепер йому здавалося, що саме в цей день у нього закінчиться вага, якщо темп зниження не прискорюватиметься й

надалі. Що цілком можливо. Тим часом, проте, він збирався насолоджуватися життям. Скотт відчував, що заслужив. Зрештою, чи багато людей з невиліковними захворюваннями можуть сказати, що почуваються цілком у нормі? Іноді він згадував про гасло, яке Нора принесла додому зі своїх зустрічей «Анонімних алкоголіків»: «Минуле — це історія, майбутнє — таємниця».

Схоже, це чудово описує його теперішню ситуацію.

Перший костюмований візитер навідався близько четвертої по обіді, а останні — невдовзі після заходу сонця. Були там привиди й гобліни, супергерої та штурмовики. Одна дитина смішно вирядилася в синьо-білу поштову скриньку, зі щілини якої визирали очі. Скотт дав більшості дітей по два маленькі батончики, а поштова скринька отримав три за найкращий костюм. Молодші діти приходили з батьками. Пізніше з'являлися старші діти, як правило, окремо.

Остання пара, хлопчик із дівчинкою — мабуть, Гензель і Гретель — з'явилися після пів на сьому. Скотт дав їм по кілька цукерок, щоб вони йому не накапустили (їм дев'ять-десять років, на капосників не схожі), і запитав, чи бачили вони ще інших дітей у цьому районі.

— Нє, — сказав хлопчик. — Ми, напевно, останні. — Він штурхнув ліктем дівчинку. — То вона постійно спинялася зачіску поправити.

— Що вам дали на початку вулиці? — запитав Скотт, тицяючи пальцем на будинок Маккомб і Дональдсон. — Щось смачненьке?

Йому спало на думку, що Міссі, можливо, приготувала якісь особливі гелловінські ласощі, морквяні палички в шоколаді чи щось таке.

Дівчинка округлила на нього очі.

— Мама казала нам не ходити туди, бо там нехороші леді.

— Вони лізбіянки, — уточнив хлопчик. — Так тато казав.

— А, — проронив Скотт. — Лізбіянки. Ясно. Ідіть додому, діти. Не сходьте з тротуару.

Вони пішли собі, несучи в руках торбинки з цукровими смаколиками. Скотт зачинив двері й зиркнув на миску з солодощами. Досі наполовину повна. Прикинув собі, що прийняв сьогодні шістнадцятьох-сімнадцятьох відвідувачів. Подумав, скільки ж завітало до Маккомб і Дональдсон. Подумав, чи взагалі в них хтось сьогодні був.

Він подався до вітальні, ввімкнув новини, подивився, як діти ходять по цукерки в Портленді, вимкнув.

«Нехороші леді», пригадав він. «Лізбіянки. Так тато казав».

Тоді йому й сяйнула ідея, у такий спосіб, як іноді приходять найкрутіші ідеї: майже повністю сформована, якій не потрібне нічого, крім кількох удосконалень і недовгого шліфування. Класні ідеї не обов'язково є хорошими, звісно, але він мав намір реалізувати цю, а там буде видно.

— Пригощайся, — промовив він і розсміявся. — Пригощайся, доки не всохнеш і не зникнеш. Чому б і ні? Чому, блядь, ні?

Скотт зайшов у Відділ рекреації Касл-Рока о дев'ятій наступного ранку з п'ятидоларовою купюрою в руці. За столом запису на дванадцятикілометровий Індичий забіг сиділи Майк Бадаламенте і Ронні Бріггз, робітник, якого Скотт бачив у Петсі. Позаду них, у спортивному залі, ішла ранкова гра в стрітбол, футболки проти топлес.

— Привіт, Скотті! — привітався Ронні. — Як справи, мужик?

— Нормально, — відповів Скотт. — А в тебе?

— Шик! — вигукнув Ронні. — Шик такий, як ніколи, хоча мені години на громадських роботах зрізали. Уже давно тебе на покері в четвер не бачив.

— Багато працюю, Ронні. Маю один великий проект.

— Слухай, про ту ситуйовину в Петсі... — Ронні мав збентежений вигляд. — Мужик, ти вибачай за це. Тревор Янт має ротяку велику, і нікому особливо не подобається його затикати, як у нього трохи котушки злітають. Можна і юшкою залитися, якщо спробуєш.

— Та все нормально, що було — те загуло. Слухай, Майку, можеш мене зареєструвати на забіг?

— Та ясне діло, — відповів Майк. — Що більше, то краще. Складеш мені компанію в кінці, разом із дітьми, старими й розжирілими. У нас цього року навіть один сліпий біжить. Каже, що буде зі своїм собакою-поводирем.

Ронні схилювся над столом і поплескав Скотта по передньому бамперу.

— За це не турбуйся, Скотті-друзяко, кожні три кілометри стоятиме по парамедику, і ще двоє на фініші. Як виникне там у тебе паровий

корок, то швидко заведуть.

— Приємно знати.

Скотт заплатив п'ять доларів і підписав відмову, за якою місто Касл-Рок відмовляється від відповідальності за будь-які нещасні випадки чи медичні проблеми, що можуть виникнути на змаганні довжиною сім з половиною миль. Ронні накарлючив чек; Майк подав йому мапу зі шляхом забігу та листок із номером.

— Просто відклей і наліпи собі на футболку перед початком. Звернешся до когось із організаторів, щоб тебе відзначили, і можеш бігти.

Скотт побачив, що йому дали номер 371, а до забігу ще три тижні. Він присвиснув.

— Нічогенька така сума набіжить, особливо якщо це все вступні внески від дорослих.

— Та ні, — сказав Майк, — але більшість так, і якщо буде як минулого року, матимемо вісімсот-дев'ятсот учасників. З усієї Нової Англії приїдуть. Бозна-чому, але наш нікчемний Індичий забіг цього року став для всіх дуже цікавою подією. Як сказали б мої діти, вірусною.

— Краєвид, — вставив Ронні. — Заради нього всі сюди їдуть. А ще пагорби, особливо Мисливський. І, канешно, переможець запалюватиме різдвяну ялинку в центрі міста.

— Відділ тримає всі кіоски вздовж маршруту, — сказав Майк. — Як на мене, це найкраща частина. Маються на увазі хотдоги, попкорн, содова і гарячий шоколад.

— Але не пиво, — із сумом відзначив Ронні. — Минулого року проголосували проти нього. І проти казино.

«І лізбіянок», — подумав Скотт. Проти лізбіянок місто також проголосувало. Лише не у виборчих скриньках. Здається, гаслом міста стало: як не можеш тихо сидіти, то мусиш звідси валити.

— А Дейрдре Маккомб бігтиме? — запитав Скотт.

— Та ясне діло, — відповів Майк. — Матиме свій старий номер. Дев'ятнадцять. Спеціально для неї приберегли.

Скотт повечеряв на День подяки з Бобом і Майрою Еллісами, а також двома з п'ятох їхніх дорослих дітей — тими, що жили на відстані

поїздки автомобілем. Скотт з'їв по дві порції всього, а тоді приєднався до малечі у жвавій грі в квача на великому подвір'ї Еллісів.

— Та його інфаркт трафить, бігає після того, як так наївся, — сказала Майра.

— Не думаю, — відповів Доктор Боб. — Готується до завтрашнього забігу.

— Якщо він побіжить швидше, ніж підтюпцем, на тій дванадцятикілометровці, точно матиме інфаркт, — сказала Майра, спостерігаючи за тим, як Скотт ловить одного з її радісних онуків. — Бігме, чоловіки до середнього віку вже всі клепки гублять.

Додому Скотт подався змучений і щасливий, в очікуванні Індічного забігу наступного дня. Перед сном став на ваги й без особливого здивування побачив, що схуд до 141³² фунта. Поки що він втрачає не по два фунти на день, трохи менше, але це ще попереду. Повернувся до комп'ютера й пересунув Нульовий день на 15 березня. Було страшно — по-дурному було б не боятись, — але також цікаво. І ще дещо. Весело? Так? Так. Божевілля, напевно, але правда. Він точно почувався якимсь особливим. Доктор Боб може думати, що це і є божевілля, проте Скотт міркував, що він цілком сповна розуму. Навіщо сумувати через щось, чого не зміниш? Чому би просто не змиритися?

Посеред листопада раптом похолодало, та так, що поля й газони підмерзли, проте п'ятниця після Дня подяки була хмарна і тепла як на цю пору року. Чарлі Лопресті на 13 каналі прогнозував дощ у другій половині дня, можливо, і зливу, але це ні на йоту не зіпсувало той великий день у Касл-Року ні для глядачів, ні для учасників.

Скотт надягнув свої старі шорти для бігу і підійшов до будівлі Відділу рекреації о чверть по восьмій, майже за годину до запланованого початку забігу, але там уже скупчився натовп, здебільшого в худі на блискавці (їх згодом скинуть у різних точках маршруту, коли тіла достатньо нагріються). Більшість стояли в черзі на реєстрацію ліворуч, біля таблички «НЕМІСЦЕВІ УЧАСНИКИ». Праворуч, де табличка оголошувала «ЖИТЕЛІ КАСЛ-РОКА», лежав лише один короткий листок. Скотт відклеїв свій номер і приліпив собі

на футболку над фальшивим випнутим животом. Шкільна музична група налаштувала звук неподалік.

Петсі Дентон, власниця кафе, зареєструвала його і скерувала в дальній бік будівлі, з якої починалася В'ю-драйв і звідки мав стартувати забіг.

— Оскільки ти місцевий, то міг би змахлювати, стати спереду, — сказала Петсі, — але загалом це вважається поганим тоном. Знайдеш решту трьохсоток і бігтимеш із ними. — Вона опустила очі на його діафрагму. — Та ти й усе одно скоро опинишся у хвості з малими.

— Ох ти ж, — зреагував Скотт.

Вона всміхнулася.

— Гірка правда, так? Усі ті бургери з беконом і сирні омлети мають схильність потім обертатися кошмарами. Ти не забувай про це, коли груди почне здавлювати.

Дорогою до натовпу місцевих, які зареєструвалися раніше, він вивчав невелику мапу. Маршрут скидався на нерівну петлю. В'ю-драйв і шосе 117 складали перші три кілометри. Критий міст через потік Бові ділив шлях навпіл. Тоді по шосе 119, яке перетворювалося на Баннермен-роуд, коли перетинало межу міста. Десятий кілометр пролягав через Мисливський пагорб, також відомий як «Печаль бігуна». Він був настільки крутий, що взимку діти часто ходили туди їздити на санчатах, набирали страшну швидкість, але залишалися в безпечних межах завдяки відгорнутим сніговим насипам. Останні два кілометри тяглися вздовж Мейн-стріт Касл-Рока, уздовж якої стоятимуть радісні глядачі, не кажучи вже про знімальні групи всіх трьох телекомпаній Портленда.

Усі збивалися в групи, балакали і сміялися, попивали гарячу каву й какао. Звісно, крім Дейдре Маккомб, що виглядала неймовірно високою і прекрасною в синіх шортах та парі білосніжних кросівок «Адідас». Вона приліпила свій номер — дев'ятнадцятку — подалі від центру, високо з лівого боку яскраво-червоної футболки, щоб залишилося більше вільного місця спереду. Там була зображена емпанада і був напис «“СВЯТА КВАСОЛЯ”, МЕЙН-СТРІТ, 142».

Реклама ресторану мала сенс... та лише якщо вона думає, що це чимсь допоможе. Скотт припускав, що цим вона вже не переймається. Звісно, вона в курсі, що «її» плакати замінили на менш суперечливі; на

відміну від чувака, який бігтиме зі своїм собакою-поводирем (Скотт запримітив його біля лінії старту, коли той давав інтерв'ю), вона не сліпа. Те, що Дейрдре просто не послала всіх у сраку і не вийшла зі змагання, не здивувало його; він чудово розумів, чому вона досі тут. Вона просто хоче опустити їх головою в лайно.

«Ну звісно», — подумав він. Дейрдре хоче обігнати їх усіх: чоловіків, жінок, дітей і того сліпого з його німецькою вівчаркою. Хоче, щоб усе місто побачило, як лізбіянка, ще й одружена лізбіянка, запалює гірлянди на їхній різдвяній ялинці.

Скотт подумав, що Дейрдре розуміє: з рестораном справа не вигорить, — і, можливо, вона й рада, можливо, жде не діждеться, щоб забратися до дідькової матері з Рока, але так, вона хоче опустити їх перед тим, як разом із дружиною поїде геть, залишаючи по собі цей спогад. Їй не доведеться навіть виголошувати промов — лише осяяти всіх тією зарозумілою посмішкою. Яка ніби промовлятиме: «Отак вам, провінційні лицемірні мудаки. Гарно поговорили».

Дейрдре саме розминалася: спочатку піднімала за спиною одну ногу й тримала за щиколотку, тоді другу. Скотт зупинився біля столу з напоями («БЕЗКОШТОВНО ДЛЯ УЧАСНИКІВ, 1 ДОЛАР ДЛЯ ПОКУПЦІВ») і взяв дві кави, заплативши долар за другу. Тоді підійшов до Дейрдре Маккомб. Він не мав якихось планів на неї, жодних романтичних нахилів, але він чоловік і не міг не захоплюватися її фігурою, коли Дейрдре витягувалася й крутилася, не зводячи захопленого погляду з неба, де не було нічого, крім сланцевих сірих хмар.

«Зосереджується, — подумав він. — Готується». Можливо, не до останнього свого забігу, проте до останнього, який для неї дійсно щось важить.

— Привіт, — звернувся він. — Це знову я. Причепа.

Вона опустила ногу і перевела погляд на нього. На обличчі виникла посмішка, така ж передбачувана, як схід сонця. Її обладунок. Можливо, за нею ховається ображена і зла людина, проте Дейрдре вирішила, що ніхто на світі цього не побачить. Окрім, можливо, Міссі. Якої сьогодні зранку ніде не видно.

— Не може бути, це ж містер Кері, — озвалася вона. — Ще й номером красується. Переднім бампером своїм також, і, здається, той

виріс іще більше.

— Досить лестоців, — парирував він. — А то раптом у мене там подушка, ношу її, щоб людей дурити. — Він простягнув їй стаканчик. — Вип'єте кави?

— Ні. Уже поснідала сьогодні о шостій вівсянкою та половинкою грейпфрута. Це все, що треба до середини маршруту. Тоді зупинюся біля однієї з точок і хильну журавлинового соку. А тепер, якщо ви не проти, я б хотіла закінчити свою розминку і медитацію.

— Можна забрати у вас ще хвилинку? — запитав Скотт. — Насправді я підійшов сюди не каву вам запропонувати, бо знав, що відмовитесь. Я б хотів запропонувати вам парі.

Перед тим вона взяла праву щиколотку лівою рукою й уже починала тягнути її позаду вгору. Тепер відпустила ногу й витріщилася на Скотта так, ніби в нього ріг на лобі виріс.

— Заради Бога, ви про що? І скільки разів мені вам сказати, що для мене ваші потуги... не знаю... здобути мою прихильність — небажані?

— Здобути прихильність і просто бути доброзичливим — різні речі, думаю, ви знаєте. Або знали б, якби не ставали постійно в отаку захисну стійку.

— Я не...

— Але я певен, у вас є свої на те причини, і не чіпляймося до слів. Я пропоную дуже просте парі. Якщо виграєте сьогодні, я більше вас не дратуватиму і на собак ваших не скаржитимусь. Можете вигулювати їх на В'ю-драйв скільки завгодно, і якщо вони какатимуть у мене на газоні, я все сам збиратиму і ні словом не обмовлюся.

Дейдрре глянула на нього, не вірячи власним вухам.

— Якщо я виграю? Якщо?

Він проігнорував цю репліку.

— Якщо, з іншого боку, виграю я, ви з Міссі завітаєте до мене додому на вечерю. Вегетаріанську. Я непоганий кухар, коли беруся серйозно. Сядемо, вип'ємо трохи вина і побалакаємо. Щоб крига скресла, знаєте, принаймні спробуємо. Нам не обов'язково ставати щирими друзями, я цього не вимагаю, розумію, що упереджену людину змінити важко...

— Я не упереджена!

— Але, можливо, ми принаймні станемо нормальними сусідами. Щоб я міг позичати у вас склянку цукру, а ви в мене пачку масла, щось

таке. Якщо не виграєте ні ви, ні я, тоді нічия. Усе залишиться як є.

«Доки ваш ресторан не зачиниться і ви не чкурнете з міста», — подумав він.

— Я уточню, чи зрозуміла вас правильно. Ви ставите на те, що сьогодні переженете мене? Буду чесною, містере Кері. Судячи з вашого тіла, ви типовий розбалуваний білий американець, який узагалі не займається спортом. Якщо напружитесь, то звалитесь із судомою ніг, розтягнутою спиною чи інфарктом. Ви мене не переженете сьогодні. Сьогодні мене ніхто не випередить. А тепер, будь ласка, відійдіть від мене і дозвольте далі готуватися.

— Окей, — сказав Скотт, — зрозумів. Боїтеся погоджуватися на парі. Підозрював, що так і буде.

Дейдрре вже піднімала другу ногу, але відпустила її.

— Ну святий Ісусе на причепі. Добре. Домовилися. Тепер дайте мені спокій.

Усміхаючись, Скотт простягнув руку.

— Мусимо потиснути руки. У такому випадку, якщо раптом вирішите ухилитись, я зможу в обличчя назвати вас обманщицею і вам доведеться просто це проковтнути.

Вона пирхнула, але коротко й міцно потиснула його долоню. І на якусь мить — на один невеликий пробиск — він побачив натяк на справжню усмішку. Лише натяк, але, на його думку, вона б розпливлась у справжній усмішці, якби дала собі волю.

— Чудово, — сказав він, а тоді додав: — Гарно поговорили.

Він покрокував назад, до решти трьохсотих номерів.

— Містере Кері.

Він обернувся.

— Чому це для вас так важливо? Це через те, що я — ми — якимось загрожено вашій маскулінності?

«Ні, тому що наступного року я помру, — подумав Скотт, — і перед тим хотів би зробити хоч одну правильну річ. Це буде не мій шлюб, якому вже капут, і не сайт для торгівлі, бо ті хлопці не розуміють, що їхні магазини — як фабрики каретних батогів на початку автомобільної ери».

Але цього він не скаже. Вона не зрозуміє. А як інакше, якщо він сам до кінця всього не розуміє?

— Просто так, — зрештою відрік він.

І по цих словах пішов від неї.

[30](#) $\approx 81,7$ кг.

[31](#) $\approx 1,8$ м.

[32](#) ≈ 64 кг.

РОЗДІЛ 4

ІНДИЧИЙ ЗАБІГ

У десять хвилин по дев'ятій, лише зовсім трішки запізнившись, мер Дасті Кофлін став перед вісьмомастами бігунами, які простяглися майже на чверть милі. В одній руці він тримав маленький пістолет, у другій — мегафон на батарейках. Маленькі номери, включно з Дейрдре Маккомб, стояли попереду. Позаду, серед трьохсоток, Скотта оточили чоловіки й жінки, які трусили руками, глибоко дихали і дожовували енергетичні батончики. Багатьох із них він знав. Жінка ліворуч, яка поправляла зелену пов'язку на голові, — власниця місцевого магазину меблів.

— Нехай щастить, Міллі, — привітався він.

Вона широко всміхнулась і показала йому великий палець.

— Тобі теж.

Кофлін підняв мегафон.

— ЛАСКАВО ПРОСИМО ДО УЧАСТІ В СОРОК П'ЯТОМУ ЩОРІЧНОМУ ІНДИЧОМУ ЗАБІГУ! НАРОД, ВИ ГОТОВІ?

Учасники схвально загукали. Музикант зі шкільної групи зіграв туш на трубі.

— НУ ДОБРЕ! НА СТАРТ... УВАГА...

Мер, із широченною усмішкою політика на обличчі, підняв стартовий пістолет і натиснув на гачок. Постріл наче відлунив від навислих хмар.

— РУШ!

Учасники попереду плавно рушили. Дейрдре в яскраво-червоній футболці було легко помітити. Решта бігунів тісно скупчились і побігли не так плавно.

Кілька людей упали, їм допомогли. Міллі Джейкобс штовхнули вперед двійко молодих чоловіків, одягнених у велосипедні шорти й повернуті задом наперед кепки. Скотт схопив її за руку, поставив на ноги.

— Дякую, — сказала вона. — Це у мене вже вчетверте, завжди падаю на старті. Ніби відкривають вхід на рок-концерт.

Хлопці у велосипедних шортах побачили проріху, кинулися повз Майка Бадаламенте і трьох леді, які на бігу розмовляли і сміялися, після чого вдвох зникли в натовпі.

Скотт підбіг ближче до Майка і помахав. Майк відсалютував йому, тоді поплескав себе зліва по грудях і перехрестився.

«Усі думають, ніби в мене буде інфаркт, — подумав Скотт. — Якщо вже давнє провидіння вирішило, що було б цікаво змусити мене просто так втрачати вагу, воно також могло б як мінімум дати мені трохи рельєфу, але ж ні».

Міллі Джейкобс — у якої Нора якось купила набір меблів для кухні — скоса всміхнулася йому.

— Весело лишедесь перші півгодини. Тоді кабздець. Після восьми кілометрів настає пекло. Якщо це переживеш, отримувеш трохи попутного вітру. Іноді.

— Іноді, так? — перепитав Скотт.

— Ага. Цього року сподіваюся на той вітер. Хочу добігти до кінця. Лише раз мені це вдалося. Приємно було тебе тут бачити, Скотте.

По цьому вона прискорилась і обігнала його.

Коли Скотт пробігав повз свій дім на В'ю-драйв, натовп почав більше розосереджуватись і в нього з'явилося місце для бігу. Він рухався рівно і легко, швидким підтюпцем. Знав, що перший кілометр — не якась надійна перевірка витривалості, оскільки рухався він униз, але поки що Міллі мала слухність — це весело. Дихав він легко, а почувався добре. Наразі цього достатньо.

Він обігнав кількох бігунів, але небагатьох. Більше, навпаки, обігнали його, кілька п'ятисоток, кілька шестисоток і один шалений дияволяка з номером 721 на футболці. Цей комічний чувак мав картуза з флюгером, що крутився під час бігу. Скотт особливо не поспішав, принаймні поки що. Він бачив Дейрдре на кожному прямому відрізьку,десь за чотириста метрів попереду. Ті сині шорти й червону футболку було важко не помітити. Вона рухалася легко. Перед нею бігли як мінімум десяток людей, а то й двадцять, що Скотта зовсім не здивувало. Це не перше родео в її житті, і, на відміну від більшості аматорів, вона має добре продуманий план. Скотт здогадувався, що

вона дозволить іншим іти попереду десь до восьмого-дев'ятого кілометра, тоді почне вибиватися вперед, обганяючи їх одного за одним, і не виходитиме на перше місце аж до Мисливського пагорба. Може навіть зробити змагання дуже цікавими, якщо чекатиме аж до центру міста, щоб перемогти фінальним ривком, проте він у цьому сумнівався. Дейдрре хотітиме перемогти без зайвих зусиль.

Скотт відчув легкість у стопах, силу в ногах і не піддався бажанню прискоритися. «Просто не втрачай з огляду червону футболку, — наказав він собі. — Вона знає, що робить, тож нехай цим тобі допоможе».

На перехресті В'ю-драйв і шосе 117 Скотт проминув маленьку оранжеву позначку: «3 КМ». Попереду нього бігли хлопці у велосипедних шортах, один з яких гупав ногами по обидва боки жовтої лінії, що позначала центр. Вони обігнали пару підлітків, Скотт вчинив так само. Підлітки були в хорошій формі, проте вже досить важко хекали. Залишивши їх позаду, почув, як один видихнув:

— Цей старий жирдос що, нас обганяє?

Підлітки прискорились, обігнали Скотта по одному з кожного боку, пихкаючи при цьому, як два ковальські міхи.

— Бувай здоровий, дуб дубовий! — дихнув один.

— Біжіть, не зашпортайтеся, — усміхнено кинув їм услід Скотт.

Він біг полегком, долаючи дорогу широкими кроками. Дихання досі в нормі, так само серцебиття, та й чому б ні? Він важить на сотню фунтів менше, ніж виглядає, і це лише половина його переваги. Друга половина — це м'язи, досі призначені для чоловіка вагою 240 фунтів.

Шосе 117 двічі вигнулося, тоді пішло прямо повз потік Бові, що жебонів і хихотів у своєму мілкому кам'яному руслі. Скотт подумав, що ще ніколи звук води не був йому таким приємним, ще ніколи туманне повітря, що глибоко проникало в легені, не було таким смачним, а великі сосни, згромаджені обабіч дороги, ніколи не виглядали гарнішими. Він відчував їхній запах, терпкий, яскравий і чомусь зелений. Кожен вдих здавався глибшим, ніж попередній, і він постійно змушував себе стримуватися.

«Я такий радий, що живий сьогодні», — подумав він.

За критим мостом над потоком одна з тих помаранчевих позначок сповіщала про відстань «6 КМ». Табличка за нею повідомляла «НА

ПІВДОРОЗІ ДОДОМУ!» Звук стіп, що гупали всередині тунелю, — принаймні для Скотта — звучав настільки красиво, як барабанний дріб Джина Крупи³³. Стурбовані ластівки над головою кидалися туди-сюди під стелею. Одна взагалі влетіла йому в обличчя, крилами тріпнувши по брові, від чого Скотт розсміявся вголос.

У дальньому кінці тунелю один із чуваків у велосипедних шортах сидів на відбійнику, хапав ротом повітря й масував спазм у литці. Він не піднімав голови, коли Скотт з іншими пробігли повз. На перетині шосе 117 і 119 бігуни збилися навколо столу з напоями, глотаючи воду, «Геторейд»³⁴ і журавлиновий сік із паперових стаканчиків, перш ніж продовжити. Ще восьмеро-дев'ятеро учасників, які зовсім видихлися на перших шести кілометрах, розпростерлися на траві. Скотт не без задоволення помітив, що Тревор Янт — грубошийй хлопець із громадських робіт, з яким була ота сутичка в кафе Петсі, — також серед них.

Він проминув знак кордону міста Касл-Рок, за яким шосе 119 перетворювалося на Баннермен-роуд, названу на честь міського шерифа, що найдовше втримався на цій посаді, бідолахи, якого спіткала нагла смерть на одному з путівців. Настав час прискорювати темп, тож, проминувши помаранчеву позначку «8 КМ», Скотт перемкнувся на другу передачу. Без проблем. Прохолодне повітря чарівно пестило розігріту кров'ю шкіру, ніби шовк, і йому подобалося відчувати стукіт серця в грудях — наче міцний маленький двигун. Тепер будинки стояли обабіч дороги, а на газонах вишикувалися люди, які тримали банери й робили фотографії.

Він побачив Міллі Джейкобс, яка ще трималася, проте сповільнювалася; пов'язка на голові від поту набула темнішого відтінку зеленого.

— Як там попутний вітер, Міллі? Допмагає трохи?

Жінка обернулася до нього й глянула з неприхованим шоком.

— Боже правий, я не... та я не вірю, що це ти, — видихнула вона. — Думала, ти там лишився... пилюку ковтати.

— Ні, зібрався трохи з силами, — сказав Скотт. — Не виходь із гри зараз, Міллі, почалася найкраща частина.

І він залишив її позаду.

Дорога почала підніматися низкою невисоких, проте пагорбів, і Скотт проминав усе більше бігунів і бігунок — і тих, які здалися, і тих, які досі силкувалися бігти. Двійко з другої категорії були підлітками, які перед тим обігнали його, образившись, що він опинився попереду них бодай на якусь мить, жирдос середнього віку в гівняних кросівках і старих тенісних шортах. Вони зиркнули на нього з однаковими подивованими виразами. Приязно всміхаючись, Скотт кинув їм:

— Будьте здорові, дуби дубові.

Один показав йому середній палець. Скотт подарував йому повітряний поцілунок, а тоді продемонстрував підосви своїх гівняних кросівок.

Коли Скотт вийшов на дев'ятий кілометр, небом зі сходу на захід прокотився довгий гуркіт грому.

«Не дуже добре», — подумав він. Листопадовий грім — це, можливо, щось нормальне в Луїзіані, проте не в Мейні.

Він обігнув поворот, нахилиючись ліворуч, щоби зрівнятися з худорлявим, схожим на лелеку чоловіком, який біг попереду, стискаючи кулаки й закинувши голову назад. З-під майки-алкоголічки стирчали білясті руки, вкриті старими татуваннями. На обличчі застиг дещо божевільний вираз.

— Чув грім?

— Так!

— Курва, дощ буде! Ну й деньок, не?

— Та, бляха, не кажи, — сміючись гукнув Скотт. — Кращого й не побажаєш!

Тоді він проминув його, проте кістлявий старий ще встиг добряче ляснути його по дупі.

Дорога тепер тяглася прямо, і Скотт запримітив червону футболку та сині шорти на півдорозі до Мисливського пагорба, або «Печалі бігуна». Перед Маккомб було видно всього лиш кількох учасників. Можливо, дехто вже за гребенем пагорба, проте він у цьому сумнівався.

Настав час перемикатися ще на одну передачу вище.

Так він і зробив, опинившись тепер поміж серйозніших бігунів — хортів. Але більшість із них або вже починали підупадати, або берегли

енергію перед крутим схилом. Він ловив їхні недовірливі погляди: чоловік середнього віку з черевом, що віддимало просякнулу потом футболку, спочатку затесався між ними, а тоді й зовсім залишив позаду.

Подолавши частину Мисливського пагорба, Скотт став дихати частіше, і повітря, що рухалося туди-сюди, на смак стало гарячим і мідним. Ноги вже бігли не так легко, а литки палали. Тупий біль пронизував ліву частину паху, ніби він там щось собі розтягнув. Друга половина пагорба здавалася безкінечною. Він згадав слова Міллі: спочатку весело, тоді кабздець, тоді пекло. Це зараз кабздець чи вже пекло? Десь посередині, вирішив він.

Насправді він і не припускав, що зможе побороти Дейрдре Маккомб (хоча й не відкидав цієї можливості), проте міркував, що фінішує десь ближче до перших: м'язів, звиклих до його попередньої ваги, вистачить, щоб добігти до фінішу. Тепер, проминувши кількох бігунів, що здались (один сидів зі схиленою головою, інший лежав на спині й віддихувався), Скотт засумнівався.

«Можливо, я важу все ж забагато. Чи, можливо, я недостатньо сильний для цього».

Прокотився ще один гуркіт грому.

Оскільки вершина пагорба наче й не наближалася, Скотт озирнувся на дорогу, спостерігаючи, як під ним пролітають застигли в дорожньому покритті камінці, наче галактики у фантастичному фільмі. Він підвів голову саме вчасно, тому уник зіткнення з рудою дівчиною, яка стояла ногами по обидва боки жовтої лінії, стискаючи коліна й віддихуючись. Скотт ледве ухилився від неї й за шістдесят ярдів перед собою побачив вершину пагорба. І ще одну помаранчеву позначку: «10 КМ». Він уп'явся в неї поглядом і біг, не просто хапаючи повітря, а кидаючись на нього, і взнаки давалися всі його сорок два роки. Почало скаржитися ліве коліно, пульсуючи синхронно з болем у паху. Піт лився щокими, як гаряча вода.

«Ти це зробиш. Ти зможеш. Став усе на карту».

І чому, блядь, ні? Якщо Нульовий день виявиться сьогодні, замість лютого чи березня, то й нехай.

Скотт пробіг повз табличку і досягнув верхівки пагорба. Лісосклад Парді стояв праворуч, крамниця інструментів Парді — ліворуч. Іще

два кеме. Унизу він бачив центр міста, десятків два різних закладів обабіч дороги, обвішані прапорцями, католицька й методистська церкви, одна навпроти одної, ніби святі стрільці, похилий паркінг (усі місця зайняті), заюрмлені тротуари і єдині два світлофори в місті. За другим пролягав Мідний міст, де натягнута жовта фінішна стрічка, прикрашена індичками. Попереду себе Скотт бачив шістьох-сімох людей. Бігунка в червоній футболці йшла другою, скорочуючи відстань між собою і лідером. Дейдрре робила своє.

«Я її ніколи не наздожену, — подумав Скотт. — У неї надто велика перевага. Сраний пагорб хоч і не зламав мене, проте нормально так погнув».

Тоді легені наче заново відкрилися, кожен подих проникав глибше, ніж попередній. Кросівки (не сліпучо-білі «Адідаси», а просто старі діряві «Пуми») ніби скинули свинцеві кожухи, які на них були вирости. Попередня легкість тіла ніби повернулася. Саме це Міллі назвала попутним вітром, і саме це професіоналки на кшталт Маккомб називають ейфорією бігуна. Скоттові більше подобалося друге. Він пригадав той день у себе у дворі, як він згинав коліна, стрибав і хапався за гілку. Пригадав, як бігав угору-вниз сходами естради. Пригадав, як танцював на кухні під «Superstition» Стіві Вандера. Це те саме. Не вітер, навіть не ейфорія, не зовсім те, а піднесення. Відчуття, що він вийшов за свої рамки і продовжує рухатися далі.

Спустившись пагорбом, проминувши O'Leary Ford з одного боку і Zoney's Go-Mart³⁵ з іншого, він обійшов спочатку одного суперника, тоді іншого. Позаду вже четверо. Скотт не знав, та й не переймався тим, як вони подивилися на нього, коли обганяв їх. Усю увагу він зосередив на червоній футболці та синіх шортах.

Дейдрре обігнала лідера. Як тільки вона це зробила, над головою гримнув грім — Божий стартовий пістолет — і Скотт відчув перший холодний сплеск дощу на потилиці. Тоді ще один — на руці. Він зиркнув униз і побачив, як краплі падають на дорогу, затемнюючи її крапочками. З'явилися глядачі по обидва боки Мейн-стріт, хоча вони ще десь за милю від фінішу і за півмилі від початку середмістя. Скотт бачив, як, наче квіти, розкриваються парасолі. Вони були прекрасні. Усе таким було — темне небо, камінці на дорозі, помаранчева

позначка, що ознаменувала останній кілометр Індичого забігу. Світ навколо вражав.

Бігун перед ним раптово відхилився з дороги, упав на коліна й перекотився на спину, споглядаючи дощ із роззявленим у болісному нападі ротом. Між ним і Дейдрре — лише двоє.

Скотт пронісся повз останню помаранчеву позначку. Ще кілометр попереду. Він уже перемикався з першої передачі на другу. Тепер, коли почався хідник середмістя — радісний натовп обабіч, деякі махають прапорцями Індичого забігу, — настав час перевірити, чи є в нього не просто третя передача, а й прискорювальна.

«Уперед, сучий ти сину», — подумав він і пришвидшив темп.

Дощ ніби на мить завагався (Скоттові вистачило часу на думку, що він уже не впаде до кінця змагань), а тоді ринув повносилим потоком, заганняючи глядачів назад під навіси й ґанки. Видимість упала до двадцяти відсотків, тоді до десяти і зрештою майже до нуля. Скотт розмислив, що холодний дощ відчувається ще чарівніше, майже божественно.

Він наздогнав одного суперника, тоді іншого. Другий був попереднім лідером, тим, кого обігнала Дейдрре. Той сповільнився до ходьби, трюхикаючи по залитій водою вулиці з опущеною головою, тримаючи руки на стегнах, а наскрізь промокла футболка прилипла йому до тіла.

Попереду крізь сіру завісу дощу Скотт розгледів червону футболку. Йому спало на думку, що в його баку рівно стільки пального, скільки треба, щоб зрівнятися з нею, проте змагання може закінчитися швидше, ніж він на це спроможеться. Світлофор у кінці Мейн-стріт зник. Як і Олов'яний міст, і жовта стрічка на ближньому його кінці. Залишилися вони з Маккомб, обоє біжать наосліп крізь потоп, і Скотт ще ніколи в житті не почувався щасливішим. Тільки щастя — надто слабе слово. Тут, відкривши найдальші межі своєї витримки, він вийшов у новий світ.

«Усе веде до цього, — мислив він. — До цього піднесення. Якщо так почуватися в час смерті, усі мали б відходити в інший світ із радістю».

Він підібрався вже досить близько, щоб побачити, як Дейдрре Маккомб озирається, а її мокрий хвостик, наче мертва риба, ляпається по плечі. Очі на лоба полізли, коли вона побачила, хто ж це

намагається обігнати її. Вона втупилася вперед, опустила голову і змогла прискоритися ще більше.

Скотт спочатку біг в одному темпі з нею, тоді прискорився. Ближче, ближче, уже настільки близько, що міг би торкнутися просяклої водою футболки, побачити чисті струмки дощу, які збігали потилицею. Міг — навіть серед реву зливи — почути, як вона крізь дощ втягує в себе повітря. Він бачив її, але не будівлі обабіч, повз які вони бігли, і не останній світлофор, і не міст. Він узагалі не міг зрозуміти, де саме на Мейн-стріт перебуває, і не було жодних орієнтирів, які б допомогли. Єдиним орієнтиром слугувала червона футболка.

Дейдрре знов озирнулась, і це стало помилкою. Ліва ступня зачепилася за праву щиколотку, Дейдрре впала, розкинувши руки, розбризкавши навколо себе воду, ніби дитина, що пузом ляпається в басейн. Скотт почув, як жінка крекнула, випускаючи повітря.

Скотт догнав її, зупинився, схилився над нею. Жінка вигнулася на одній руці, щоби глянути на нього. Обличчя скривилося від люті й болю.

— Як ти змахлював? — видихнула вона. — Бляха-муха, як ти з...

Він схопив її. Спалахнула блискавка — короткий зблиск, від якого Скотт здригнувся.

— Давай. — Він обвив рукою її талію та потяг угору.

Дейдрре витріщилася на нього. Знову спалахнула блискавка.

— Господи, що ти робиш? Що зі мною відбувається?

Скотт не зреагував. Дейдрре замахала ногами, але не торкаючись вулиці, яка тепер на цілий дюйм потонула у воді; ноги закрутилися в повітрі. Скотт знав, що з нею відбувається, був певен, що це чудово, але сам цього не відчував. Собі вона здавалася легкою, може, навіть більше ніж легкою, проте для нього залишалася важкою, струнке тіло з самих м'язів і сухожиль. Він відпустив її. Досі не бачив Олов'яного моста, але розгледів невиразну смужку жовтого, мабуть, фінішну стрічку.

— Біжи! — крикнув він, указуючи пальцем на фініш. — Уперед!

Дейдрре побігла. Скотт — за нею. Вона розірвала стрічку. Спалах блискавки. Він пробіг услід, підносячи руки в дощ, сповільнюючись на Олов'яному мосту. Знайшов її на середині, навкарачках. Упав поруч, обоє хапали повітря, що здебільшого здавалося рідиною.

Вона глянула на нього, вода стікала їй по обличчі, ніби сльози.

— Що сталося? Господи, коли ти мене торкнувся, здалося, ніби я взагалі нічого не важу!

Скотт пригадав монети, які поскладав у кишені парки в день, коли вперше завітав до Доктора Боба. Пригадав, як стояв на своїх вагах у ванній, тримаючи в руках пару двадцятифунтових гантель.

— Те й сталося, — сказав він їй.

— ДіДі! ДіДі!

То була Міссі, що бігла до них. Вона розпростерла руки. Дейдрре зірвалася на рівні ноги, розбризкуючи воду, та обійняла свою дружину. Вони захитались і ледь не впали. Скотт розвів руки, щоб зловити жінок, проте по-справжньому не торкався. Спалах блискавки.

Тоді їх знайшов натовп, оточили жителі Касл-Рока, аплодуючи під дощем.

³³ *Gene Krupa* (1909—1973) — американський барабанщик-віртуоз, зірка «ери свінгу», відомий яскравим та енергійним стилем.

³⁴ *Gatorade* — загальна назва серії напоїв-ізотоніків компанії *PepsiCo*.

³⁵ Крамниця, згадується також в інших творах Стівена Кінга.

РОЗДІЛ 5

ПІСЛЯ ЗМАГАННЯ

Того вечора Скотт лежав у ванній, наповненій настільки гарячою водою, наскільки міг витримати, намагаючись заспокоїти біль у м'язах. Коли почав дзвонити телефон, він попорпався за ним у чистому одязі, складеному на кріслі біля ванної. «Я прикутий до цієї сраної штуки», — подумав він.

— Алло?

— Дейдрре Маккомб, містере Кері. Який вечір зарезервувати для зустрічі? Було б добре наступного понеділка, бо ресторан у понеділки зачинений.

Скотт усміхнувся.

— Здається, ви неправильно зрозуміли умови нашого парі, міс Маккомб. Ви перемогли, тож ваші собаки мають повну свободу гуляти на моєму газоні на віки вічні.

— Ми обоє знаємо, що це не зовсім правда, — заперечила вона. — Насправді ви мені піддалися.

— Ви заслугувували перемогти.

Дейдрре засміялася. Це вперше Скотт почув її сміх, і він зачаровував.

— Мій шкільний тренер з бігу видер би собі волосся на голові, якби почув таке. Він говорив, що те, на що ти заслуговуєш, ніяк не пов'язане з тим, якою ти фінішуєш. Я прийму свою перемогу, проте лише якщо ви запросите нас на вечерю.

— Тоді я відшліфую свої вміння у вегетаріанському куховарстві. Наступний понеділок мені підходить, але тільки якщо ви прийдете з дружиною. Десь о сьомій?

— Підходить, і вона точно не захоче це пропустити. І ще... — Дейдрре завагалася. — Хотіла перепросити за свої слова. Я знаю, що ви не махлювали.

— Не потрібні жодні вибачення, — сказав Скотт, і він говорив серйозно. Бо певним чином він таки зшахрував, мимоволі, так сказати.

— Якщо не за це, мені все одно потрібно попросити вибачення за те, як я до вас ставилася. Я могла б відкараскатись якимись пом'якшувальними умовами, але Міссі каже, що таких нема, і, мабуть, має рацію. У мене є певні... погляди... і їх нелегко змінювати.

Скотт не знав, що на це сказати, тож вирішив змінити тему.

— У вас нема алергії на глютен? Непереносимості лактози? Дайте знати, щоб я раптом не приготував чогось, чого ви або Міссі — міс Дональдсон — не можете їсти.

Вона знову засміялася.

— Ми не їмо м'яса і риби, це все. Усе решта — будь ласка.

— Навіть яйця?

— Навіть яйця, містере Кері.

— Скотте. Пропоную перейти на Скотт.

— Підтримую. А я — Дейдре. Або ДіДі, щоб не переплутати з собакою, Ді. — Вона завагалася. — Коли прийдемо на вечерю, ви поясните, що сталося, коли ви мене підняли? У мене бували дивні відчуття, коли я бігала, дивне сприйняття реальності, вам таке будь-яка бігунка скаже...

— У мене також, — сказав Скотт. — Починаючи з Мисливського пагорба все здавалося дуже... дивним.

— Але такого я ще ніколи не відчувала. На кілька секунд здалося, ніби я на космічній станції, щось таке.

— Так, я поясню. Я б хотів іще запросити свого друга, лікаря Елліса, який уже знає. І його дружину, якщо вона матиме можливість. — Якщо захоче прийти, проте цього Скоттові не хотілося говорити.

— Добре. Тоді до понеділка. А, і ще гляньте на сайт «Прес-Геральд». Текст з'явиться в газеті завтра, звісно, але на сайті він доступний уже.

«Авжеж», — подумав Скотт. У двадцять першому столітті друковані газети також як фабрики з виготовлення батогів.

— Так і зроблю.

— Як думаєте, то була блискавка? Тоді, в кінці.

— Так, — відповів Скотт.

А що ж іще? Блискавки і грім — це як арахісове масло і джем.

— Я також так гадаю, — сказала ДіДі Маккомб.

Скотт одягнувся й запустив комп'ютер. Стаття була на головній сторінці «Прес-Геральд», і він був упевнений, що вона опиниться на першій шпальті суботньої газети, можливо, навіть над згином, перекриваючи будь-яку світову кризу. Заголовок повідомляв: «ВЛАСНИЦЯ МІСЦЕВОГО РЕСТОРАНУ ПЕРЕМАГАЄ В ІНДИЧОМУ ЗАБІГУ В КАСЛ-РОКУ». Стаття розповідала, що вперше з 1989 року в забігу перемогла жителька міста. В онлайн-версії було лише дві фотографії, проте Скотт здогадувався, що в суботній друкованій їх буде більше. У кінці то була не блискавка, а газетний фотограф, і він зробив першокласні знімки, незважаючи на дощ.

На першому були Скотт і Дейрдре, світлофор Олов'яного моста, який світив червоним мазком на задньому фоні; виходить, вона впала навіть не за сімдесят ярдів від фінішу. Він тримав її за талію. Волосся вибилося з хвостика і прилипло до щік. Вона дивилася на нього з виснаженим подивом. Він дивився на неї вниз... і всміхався.

«ВОНА ПЕРЕМОГЛА З НЕВЕЛИКОЮ ДОПОМОГОЮ ДРУГА», — пояснював підпис, а нижче: «Мешканець Касл-Рока Скотт Кері допомагає Дейрдре Маккомб піднятися на ноги після того, як вона впала на мокрій дорозі неподалік фінішної лінії».

Друге фото було підписане «ПЕРЕМОЖНІ ОБІЙМИ» і називало трьох задокументованих на ньому осіб: Дейрдре Маккомб, Мелісса Дональдсон і Скотт Кері. Дейрдре і Міссі обіймалися. Хоча Скотт насправді їх не торкався, лише підніс руки та обвив жінок в інстинктивному жесті, щоб зловити, якщо падатимуть, він мав такий вигляд, ніби приєднався до обіймів.

У тексті згадали ресторан Дейрдре Маккомб і її «партнерки», а також відгук, який уже писали в цій газеті ще в серпні, де їжу назвали «вегетаріанськими стравами з флером техасько-мексиканської кухні, які неодмінно треба скуштувати; похід у цей заклад того вартий».

Білл Д. Кіт зайняв звичну позицію, коли Скотт сидів за столом, — з приставного столика він споглядав свого домашнього улюбленця-людину зеленими очима.

— Скажу тобі так, Білле, — звернувся до нього Скотт. — Якщо це не приведе їм відвідувачів, то вже ніщо не приведе.

Він пішов до вбиральні й став на ваги. Новина його не здивувала. Вага знизилася до 137³⁶. Можливо, це через сьогоднішні зусилля, та насправді Скотт у це не вірив. Він, навпаки, вважав, що, перевівши свій метаболізм на вищу передачу (і на прискорювальну в кінці), ще пришвидшив процес.

Скидалося на те, що Нульовий день може настати на кілька тижнів раніше, ніж він очікував.

Майра Елліс таки прийшла на вечерю зі своїм чоловіком. Спочатку вона поводитися сором'язливо, майже боязко, як і Міссі Дональдсон, проте бокал піно (яке Скотт подав із сиром, крекерами та оливками) розслабив обох леді. А тоді, диво — вони відкрили для себе, що обидві цікавляться мікологією, і більшу частину вечора провели в розмовах про їстівні гриби.

— Ви стільки про них знаєте! — вигукнула Майра. — Можна запитати, чи ви відвідували якусь кулінарну школу?

— Відвідувала. Після того як познайомилася з ДіДі, але ще задовго до того, як ми одружилися. Я ходила в ІКО. Це...

— Інститут кулінарної освіти в Нью-Йорку! — вигукнула Майра. Кілька крихт упало їй на рюшеву блузку. Жінка цього не помітила. — Це ж знамените місце! Боже мій, я вам так заздрю!

Дейдрре споглядала їх і всміхалася. Доктор Боб теж. Було гарно.

Ранок Скотт провів у місцевому супермаркеті Геннафорда із розкритим на дитячому сидінні візка для покупок примірником «Радісної кулінарії», який Нора після себе залишила. Він ставив запитання, і дослідження окупилося, як зазвичай. Він подав вегетаріанську флорентійську лазанью з часниковими грінками. Був задоволений, хоч і не здивований, коли побачив, як Дейдрре кладе собі не один чи два, а цілих три великі шматки. Вона була досі в післябіговому режимі, тож набивалася вуглеводами.

— На десерт просто магазинний фунтовий кекс³⁷, — повідомив він, — але шоколадний крем для нього я приготував сам.

— О, я такого ще з дитинства не їв, — сказав Доктор Боб. — Мама готувала хіба на якісь особливі події. Дітьми ми називали його шоко-крем. Неси, Скотте.

— І ще к'янті, — уточнив Скотт.

Дейдре заплодувала. Вона розрум'янилась, очі блищали — жінка, в якої кожна частина тіла в найкращій формі.

— Так-так, неси!

То була гарна вечере, і Скотт уперше повідкорковував усі пляшки на кухні, відколи Нора виїхала. Спостерігаючи, як вони їдять, і слухаючи їхні розмови, він усвідомив, наскільки порожній цей будинок, коли в ньому вештаються лише вони з Біллом.

Уп'ятьох вони поглинули фунтовий кекс. Коли Скотт почав збирати тарілки, Майра з Міссі підвелися.

— Дозволь нам, — озвалася Майра. — Ти ж готував.

— У жодному разі, мем, — заперечив Скотт. — Я просто поскладаю все на кухні, а пізніше завантажую посудомийку.

Він поніс тарілки на кухню й поскладав на стійку. Обернувся — а за спиною стояла й усміхалася Дейдре.

— Якщо тобі потрібна буде робота, то Міссі шукає помічника шеф-кухаря.

— Не думаю, що встигатиму за нею, — сказав Скотт, — але матиму на увазі. Як там справи в ресторані на вихідних? Мабуть, добре, якщо Міссі шукає підмогу.

— Усе зарезервували, — сказала вона. — Кожен столик. Люди здалеку, але також деякі з Рока, яких я ще ніколи не бачила, принаймні в нас. І ще майже все зарезервовано на наступні дев'ять-десять днів. Це ніби ми заново відкрилися, коли люди приходять подивитися, що в нас є. Якщо подаємо їм щось несмачне чи навіть пересічне, більшість удруге не приходять. Але те, що готує Міссі, далеко не пересічне. Вони ще повернуться.

— Перемога багато змінила, так?

— То фотографії багато змінили. І без тебе на фотографіях була би просто лесбуха, що виграла бігові змагання, нічого такого.

— Ти дуже сувора до себе.

Дейдре похитала головою, усміхаючись.

— Я так не думаю. Приготуйся, здоровило, я тебе зараз як обніму.

Вона рушила вперед. Скотт відступив назад, виставляючи перед собою долоні. Вона спохмурніла.

— Річ не в тобі, — сказав він. — Повір, я б із задоволенням тебе обійняв. Ми обоє на це заслуговуємо. Але це може бути небезпечно.

Міссі стояла у дверях кухні, тримаючи за ніжку бокали для вина.

— У чому річ, Скотте? З тобою щось не так?

Він усміхнувся.

— Можна й так сказати.

Доктор Боб підійшов до жінок.

— Ти їм розповіси?

— Так, — відповів Скотт. — У вітальні.

Він розповів їм усе. Полегшення було неймовірне. Майра здавалась ошелешеною, так, ніби не до кінця усвідомила, а Міссі не повірила йому.

— Це неможливо. Людські тіла змінюються, коли втрачають вагу, це ж факт.

Скотт завагався, тоді підійшов туди, де вона сиділа на дивані разом із Дейрдре.

— Дай руку. Лише на мить.

Вона простягла долоню без жодних сумнівів. Повна довіра. «Це ж не зашкодить», — сказав він собі, сподіваючись, що так і є. Урешті-решт, він же підняв Дейрдре на ноги, коли вона впала, і з нею ж усе гаразд.

Скотт узяв руку Міссі й потягнув. Жінка здійнялася над диваном, волосся замайоріло позаду, а очі розширилися. Він ухопив її, щоб Міссі не врізалася в нього, підняв, поклав назад на диван і відступив. Коли прибрав руки, її коліна зігнулись, а вага повернулася до тіла. Тоді Міссі підвелася, вражено вдивляючись у нього.

— Ти... Я... Господи!

— Які відчуття? — запитав Доктор Боб. Він сидів у кріслі, нахилившись уперед, блискаючи очима. — Розкажи!

— Це було... ну... Не думаю, що зможу описати.

— Спробуй, — не вгавав він.

— Трохи схоже на гірки в парку атракціонів, коли піднімаєшся на перший крутий схил і летиш униз. Шлунок піднявся... — Вона засміялася, трусячись, тоді поглянула на Скотта. — Усе піднялося!

— Я пробував з Біллом, — сказав Скотт і кивнув туди, де на цегляному каміні розпростерся кіт. — Він дурів. Роздряпав мені руки,

так поспішав зіскочити, а він же ніколи не дряпається.

— Усе, чого ти торкаєшся, не має ваги? — запитала Дейрдре. — Це насправді?

Скотт подумав над цим. Він часто думав про це, й іноді здавалося, що те, що з ним відбувається, — не якесь явище, а радше мікроб чи вірус.

— Живі істоти не мають ваги. Для них принаймні, але...

— Для тебе вони важать.

— Так.

— А інші речі? Неістоти.

— Коли я їх беру... чи вдягаю... ні. Не мають ваги. — Він знизав плечима.

— Як це можливо? — запитала Майра. — Як це взагалі можливо? — Вона перевела погляд на чоловіка. — Ти знаєш?

Він похитав головою.

— А як це почалося? — запитала Дейрдре. — Що це спричинило?

— Без поняття. Я навіть не знаю, коли це почалося, бо не мав звички зважуватися, доки процес уже не пішов.

— На кухні ти сказав, що це небезпечно.

— Я сказав, що це може бути небезпечно. Не знаю точно, але така несподівана невагомість може якось вплинути на серце... кров'яний тиск... діяльність мозку... хтозна?

— Астронавти невагомі, — заперечила Міссі. — Чи майже невагомі. Думаю, ті, хто обертається навколо Землі, усе одно зазнають якогось гравітаційного тяжіння. І також ті, що ходили по Місяцю.

— Тут же не лише в цьому річ, правда? — сказала Дейрдре. — Ти боїшся, що це може бути заразним.

Скотт кивнув.

— Таке мені теж спадало на думку.

На якусь мить запала тиша, поки інші намагалися перетравити неперетравне.

— То сходи в лікарню! — зрештою озвалася Міссі. — Тебе мусять обстежити! Нехай лікарі, які... які на такому знаються...

Вона замовкла, усвідомлюючи очевидне: немає жодних лікарів, які б на такому зналися.

— Можливо, вони зможуть знайти спосіб, як повернути тебе до норми, — зрештою сказала вона. Обернулася до Елліса. — Ти ж лікар.

Скажи йому!

— Казав, — пояснив Доктор Боб. — Не раз і не два. Скотт відмовляється. Спочатку я думав, що це неправильно — помилково, — але змінив свою думку. Сумніваюся, що щось таке можна дослідити з точки зору науки. Воно може саме припинитися... навіть піти навспак... але не думаю, що й найкращі лікарі у світі можуть це зрозуміти, тим більше вплинути на це хоч позитивно, хоч негативно.

— І я не маю жодного бажання провести решту своєї програми втрати ваги в лікарні чи закладі, де мене перевірятимуть, — сказав Скотт.

— Чи в ролі публічної дивини, — додала Дейрдре. — Я розумію. Цілком.

Скотт кивнув.

— Тож ви зрозумієте, якщо я попрошу вас пообіцяти мені, що все сказане в цій кімнаті залишиться в цій кімнаті.

— Але що з тобою буде? — вибухнула Міссі. — Що станеться з тобою, коли ваги більше не залишиться?

— Не знаю.

— Як ти житимеш? Ти ж не можеш просто... просто... — Вона шалено роззирнулася, ніби сподіваючись, що хтось закінчить цю думку за неї. Вони не спромоглися. — Ти ж не можеш просто літати під стелею!

Скотт, який уже обмислював таке життя, лише знову знизав плечима.

Майра Елліс нахилилася вперед, так міцно стискаючи руки, що аж кісточки пальців побіліли.

— Ти дуже наляканий? Думаю, це нормально.

— Так от якраз, — сказав Скотт, — зовсім ні. Спочатку так, але тепер... Не знаю... мені якось типу нормально.

В очах Дейрдре застигли сльози, проте вона всміхалася.

— Думаю, я також це розумію, — сказала вона.

— Так, — відповів він. — Думаю, розумієш.

Він гадав, що якщо хтось із них не зможе зберегти його таємницю, то це буде Майра Елліс, з усіма її церковними групами й комітетами. Але вона таємницю зберегла. Усі зберегли. Вони стали своєрідним таємним товариством, збираючись раз на тиждень у «Святій квасолі», у якій

Дейдрре завжди тримала один вільний столик для них, де стояла маленька табличка з написом «Компанія лікаря Елліса». Місце було завжди наповнене людьми, аж Дейдрре сказала, що після нового року, якщо наплив людей не зменшиться, доведеться відчинятися раніше і зробити більше місць для відвідувачів. Міссі й справді найняла помічницю шефа для допомоги на кухні і за порадою Скотта взяла місцеву — старшу дочку Міллі Джейкобс.

— Вона трохи повільна, — сказала Міссі, — але охоче вчиться і, коли повернуться літні туристи, поратиметься чудово. От побачиш.

Тоді почервоніла й опустила очі, усвідомивши, що Скотта вже може й не бути, коли повернуться літні туристи.

10 грудня Дейдрре Маккомб запалила гірлянди на різдвяній ялинці на міській площі Касл-Рока. Майже тисяча людей прийшли подивитися вечірню церемонію, включно зі шкільним хором, що співав різдвяні пісні. Мер Кофлін у костюмі Санта-Клауса прибув на гелікоптері.

Вибухнули оплески, коли Дейдрре піднялася на подіум, і схвальне ревіння, коли назвала тридцятифутову ялину «найкращою в найкращому місті Нової Англії».

Загорілися вогні, неоновий янгол на верхівці закрутився і зробив реверанс, а натовп разом зі школярами заспівав: «Ялиночко, ялиночко, яка ти чепурненька». Скотта вразило те, що Тревор Янт співав і плескав з усіма.

Того дня Скотт Кері важив 114 фунтів³⁸.

³⁶ ≈ 62,1 кг.

³⁷ *Pound cake* — традиційний американський десерт, назва якого походить від рецепту, в якому потрібно по фунту (0,45 кг) кожного з інгредієнтів: борошна, масла, яєць і цукру.

³⁸ ≈ 51,7 кг.

РОЗДІЛ 6

НЕЙМОВІРНА ЛЕГКІСТЬ БУТТЯ

Були певні межі того, що Скотт почав вважати «ефектом невагомості». Одяг не здіймався в нього над тілом. Крісла не починали літати, коли він на них сідав, хоча коли ставив якийсь стільчик на ваги у ванній і сідав на нього, вагу стільця не показувало. Якщо були якісь правила дії тієї невідомої сили, він їх не розумів і не переймався ними. Його погляди залишалися оптимістичними, і він спав усю ніч. Але були речі, що його хвилювали.

Скотт зателефонував Майкові Бадаламенте першого січня, висловив усі доречні побажання, а тоді пояснив, що думає з'їздити в Каліфорнію через кілька тижнів, побачитися з єдиною своєю досі живою тіткою. Якщо він усе ж поїде, чи може Майк узяти собі кота?

— Ну, я не знаю, — відповів Майк. — Можливо. Він робить свої справи в лоток?

— Звичайно.

— А чому я?

— Бо я впевнений, що в кожній книгарні повинен жити кіт, а твоїй цього наразі не вистачає.

— Скільки часу тебе не буде?

— Я не знаю. Це трохи залежить від того, як себе почуватиме тітка Гаррієт.

Не було ніякої тітки Гаррієт, звісно, і ще потрібно буде попросити Доктора Боба чи Майру принести кота Майкові. Дейдрре і Міссі обидві пахли собаками, а Скотт більше не міг гладити свого старого друга; Білл тікав, коли хазяїн наближався.

— А що він їсть?

— «Фріскіз», — відповів Скотт. — І разом з ним я передам достатню кількість корму. Якщо все ж вирішу поїхати, тобто.

— Гаразд, домовилися.

— Дякую, Майку. Ти справжній друг.

— Та друг, але не тільки через це. Ти зробив для цього міста малу, але цінну міцву³⁹, коли допоміг тій Маккомб підвестися, щоб вона добігла в змаганні. Те, як ставилися до неї та її дружини, — гидота. Зараз стало краще.

— Трохи краще.

— Насправді набагато.

— Ну, спасибі. І ще раз із Новим роком.

— І тебе, мужик. А кота як звати?

— Білл. Білл Д. Кіт, якщо бути точним.

— Як в «Окрузі Блум»⁴⁰. Класно.

— Бери його й іноді гладь. Якщо все ж вирішу поїхати, тобто. Йому це подобається.

Скотт повісив слухавку, подумав про те, як це — віддавати когось або щось, особливо дорогих друзів, — і заплющив очі.

Доктор Боб потелефонував через кілька днів і запитав у Скотта, чи втрата ваги залишається стабільною, один-два фунти на день. Скотт сказав, що так і є, знаючи, що ця брехня потім не матиме значення; він виглядав так само, як завжди, аж до випину черева, що звисав над ременем.

— То... думаєш, що нічого не залишиться десь на початку березня?

— Так.

Тепер Скотт думав, що Нульовий день може настати ще до кінця січня, але не знав і навіть не міг припустити точно, бо припинив зважуватися. Зовсім нещодавно він уникав ваг, бо вони показували забагато фунтів; тепер тримався подалі від них через зовсім протилежну причину. Відчуття іронії він поки не втратив.

Наразі Бобові й Майрі Еллісам не варто знати, наскільки процес прискорився, так само як Міссі з Дейдре. Зрештою він їм скаже, бо коли настане кінець, йому знадобиться допомога когось із них. І він уже знав кого.

— Скільки зараз важиш? — запитав Доктор Боб.

— Сто шість⁴¹, — повідомив Скотт.

— Чортзна-що!

Він припускав, що Елліс сказав би щось набагато серйозніше, ніж «чортзна-що», якби знав те, що знає Скотт: він важить радше сімдесят⁴². Тепер може перетнути свою велику вітальню за чотири довгі кроки або стрибнути, вхопитися за одну з балок над головою і зіскочити з неї, як той Тарзан. Скотт іще поки не досяг тієї ваги, яку мав би на Місяці, але вже наближався.

Якусь мить Доктор Боб помовчав, тоді заговорив:

— А ти не думав, що причиною того, що з тобою відбувається, може бути щось живе?

— Звісно, — відповів Скотт. — Може, якась екзотична бактерія або неймовірно рідкісний вірус, який я вдихнув.

— А тобі не спадало на думку, що воно може мати свідомість?

Настала черга Скотта замовкнути. Зрештою він відповів:

— Так.

— Ти дуже добре даєш собі з цим раду.

— Поки що добре, — сказав Скотт, проте через три дні він відкрив для себе, зі скількома речами йому ще доведеться давати собі раду перед кінцем. Думаєш, що знаєш, думаєш, що готовий... а тоді пробуєш забрати пошту.

У західному Мейні січнева відлига панувала ще від Нового року, даруючи температуру в межах п'ятдесяти⁴³. Через два дні після дзвінка Доктора Боба стовпчик термометра піднявся аж до шістдесяти⁴⁴ і діти пішли до школи в легких куртках. Тієї ночі, проте, температура впала, і почався сльотавий зернистий снігопад.

Скотт цього майже не помітив. Вечір він провів за комп'ютером, замовляючи різні речі. Міг би дістати все необхідне і в місті — інвалідне крісло та грудне кріплення в CVS, де купував солодоці на Гелловін, пандус і скоби в магазині інструментів Парді, — але місцеві мають звичку балакати. І розпитувати. Цього він не хотів.

Снігопад припинився опівночі, а наступний день почався ясно й морозно. Новий сніг, який зверху замерз і перетворився на кірку, світився так, що аж боляче дивитися. Було схоже на те, ніби його газон і під'їзну доріжку збризнули прозорим пластиком. Скотт накинув парку і вийшов за поштою. Він уже звик не спускатися сходами, а

просто зістрибувати на доріжку. Ноги, неймовірно м'язисті як для його ваги, ніби самі жадали такого сплеску енергії.

Так він і зробив цього разу, і коли ступні торкнулися крижаної кірки, то вискочили з-під нього. Скотт приземлився на дупу, розсміявся, але припинив, коли почав зісковзувати. Він котився вниз схилом по газону на спині, як куля по тирсовій поверхні аркадної гри в боулінг, прискорюючись із наближенням до вулиці. Ухопився був за кущ, проте його вкривав лід, тож пальці зісковзнули. Перекотився на живіт і розвів ноги з думкою, що це його сповільнить. Але помилився. Скотт просто зсунувся набік.

«Кірка товста, але ж не настільки товста, — подумав він. — Якби я важив стільки, на скільки виглядаю, то пробив би її й зупинився. Але не можу. Я сунуся на вулицю, і якщо там їхатиме машина, вона, певно, не зможе вчасно зупинитися. Тоді за Нульовий день мені хвилюватися не доведеться».

Так далеко він не зсунувся. Скотт урізався в стовп, на якому розташовувалася поштова скринька, і то досить сильно, так, що йому аж дух вибило. Віддихавшись, він спробував підвестися. Проте на слизькій кризі ноги розсунулися в шпагаті, і він знов упав. Упершись ступнями в стовп, натиснув. Це також не спрацювало. Скотт піднявся на чотири-п'ять футів і знову сповз на стовп. Тоді спробував тягти себе, але пальці все одно зіслизали з кірки. Він забув рукавиці, тож руки потроху коцюбли.

«Мені потрібна допомога», — подумав Скотт, і на думку одразу спала Дейдрре. Потягнувся в кишеню парки, але саме сьогодні забув телефон. Пристрій лежав удома на робочому столі. Він припустив, що може виштовхати себе на вулицю, перекотитися на бік і помахати, якщо буде їхати якесь авто. Хтось зупиниться і допоможе йому, але цей чи ця хтось поставитиме запитання, на які Скотт не хотів би відповідати. Під'їзна доріжка мала ще безнадійніший вигляд — більше скидалася на ковзанку.

«От у такій я ситуйовині, — подумав він, — лежу, як черепаха на спині. Руки німіють, скоро й ноги почнуть».

Скотт витягнув шию, щоб подивитися на голі дерева, чиї гілки м'яко хиталися на фоні безхмарного синього неба. Глянув на поштову скриньку і побачив те, що може стати вирішенням його трагікомічної

проблеми. Він сів, пахом упершись у стовп, і схопив металевий прапорець збоку скриньки. Прапорець був погано закріплений, тож, двічі смикнувши, Скотт відірвав його. За допомогою зазубреного металевого кінця він продовжав дві дірки в кірці. В одну запхав коліно, в другу — ступню. Підвівся, стискаючи стовпчик вільною рукою для балансу. Таким способом він піднявся газonom до сходів, згинаючись, щоби пробити дірку в кірці, ступаючи вперед, тоді знову пробиваючись крізь кірку.

По вулиці проїхало кілька машин, хтось посигналив. Скотт підняв руку і помахав, не обертаючись. Коли він нарешті дістався до сходів, то вже не відчував пальців, а у двох місцях у нього текла кров. Спина боліла як пиздець. Він ступив до дверей, підсковзнувся й ледве спромігся вхопитися за вкрите кригою залізне поруччя, інакше б знову на спині покотився до поштової скриньки. Скотт не був упевнений, що зможе зіп'ястися нагору ще раз, навіть з уже готовими дірками. Він був виснажений, з-під парки смерділо потом. Ліг у коридорі. Білл підійшов подивитись — але не надто близько — і нявкнув, висловлюючи занепокоєння.

— Усе добре, — повідомив він котові. — Не хвилюйся, тебе все одно погодують.

«Так, зі мною все добре, — подумав він. — Просто невеликий експромт, ковзання по льоду. Отут починається реально дивна херня».

Але щось могло його заспокоїти — те, що дивна херня не протриває довго.

«Та мені потрібно якнайшвидше встановити ті скоби й пандус. Часу вже небагато».

У середині січня, одного понеділкового вечора, «компанія лікаря Елліса» провела свою останню спільну вечерю. Скотт не бачився з ними тиждень, посилався на потребу побути на самоті й закінчити теперішній проект для крамниць. Який насправді закінчився, принаймні перший ескіз, ще до Різдва. Він припускав, що хтось інший робитиме завершальні штрихи.

Він повідомив, що це буде вечеря в складчину, щоб вони принесли їжу, оскільки готувати йому стало сутожжно. Насправді, не лише готувати. Підніматися сходами було досить легко: вистачало трьох

широких безтурботних кроків. Спускатися ж стало важче. Він боявся, що може звалитись і зламати ногу, тож тримався за поручні й повільно брів униз, сходинка за сходинкою, ніби старигань із подагрою та слабкими стегнами. Він також почав врізатись у стіни, бо стало важко розраховувати, а тим більше контролювати імпульс.

Майра запитала його про пандус, що йшов тепер понад сходами аж до порога. Доктора Боба й Міссі більше схвилювали інвалідне крісло в кутку вітальні і грудне кріплення — для людей, які не можуть сидіти рівно, — припасоване до спинки. Дейрдре не ставила жодних запитань, лише споглядала його мудrimi невеселими очима.

Вони поїли смачнющє вегетаріанське рагу (Міссі), картоплю-ґратен із сирним соусом (Майра) і накрили все це грудкуватим, проте смачним янгольським бісквітом⁴⁵, який лише трохи підгорів знизу (Доктор Боб). Вино було добре, але розмови і сміх — ще кращі.

Коли вони закінчили, Скотт сказав:

— Час відкривати карти. Я вам брехав. Процес іде трохи швидше, ніж я перед тим говорив.

— Скотте, ні! — скрикнула Міссі.

Доктор Боб кивнув, ніби й не здивувався.

— Наскільки швидше?

— Три фунти на день, а не один-два.

— І скільки ти зараз важиш?

— Я не знаю. Намагаюся зайвий раз не зважуватися. Ходімо перевіримо.

Скотт спробував піднятися. Стегнами торкнувся стола і полетів уперед, перевернувши два бокали, коли виставив долоні, щоб зупинитися. Дейрдре швидко вхопила скатертину і накрила нею вино.

— Вибачте-вибачте, — перепросив Скотт. — Сам не відчуваю, скільки в мене сили останніми днями.

Він обережно повернувся, ніби на ковзанці, й пішов у бік задньої частини дому. Хоч як обачно він намагався ходити, кроки перетворювалися на стрибки. Залишок ваги тягнув його до землі; м'язи вимагали, щоб він здійнявся над землею. Скотт утратив рівновагу і мусив ухопитися за одну з нещодавно встановлених скоб, щоб не полетіти сторчма в коридор.

— Господи, — прокоментувала Дейдрре. — Це, напевно, як заново вчитися ходити.

«Ти б бачила, як я минулого разу пошту забирав, — подумав Скотт. — Ото було реальне навчання».

Принаймні ніхто з них не повернувся до ідеї про лікарню. Хоча це його не здивувало. Єдиного погляду на його пересування, одночасно незграбне, дурнувате і по-особливому величне, вистачало, щоб відкинути ідею, ніби лікарня може чимсь зарадити. Тепер це особиста справа. Вони це зрозуміли. Скотт тішився.

Разом вони зібрались у ванній і дивилися, як він стає на ваги «Озері».

— Боже, — тихо вимовила Міссі. — Ох, Скотте.

Прилад показав 30,2⁴⁶ фунта.

Скотт пройшов до їдальні, решта попленталися позаду. Він ішов повільно, ніби по камінню перетинав потічок, і все одно знову влетів у стіл. Міссі інстинктивно потяглася, щоб його спинити, проте він відмахнувся до того, як вона встигла його торкнутися.

Коли вони всілися, Скотт сказав:

— Я нормально до цього ставлюся. Навіть добре. Серйозно.

Майра дуже зблідла.

— Як?

— Не знаю. Просто так. Але це наша прощальна вечеря. Ми з вами більше не побачимось. Окрім Дейдрре. Мені знадобиться допомога перед кінцем. Допоможеш?

— Так, звісно. — Вона не вагалася, лише обійняла свою дружину, яка розплакалася.

— Я просто хочу сказати... — Скотт зупинився, прокашлявся. — Хочу сказати: шкода, що в нас не було більше часу. Ви стали для мене хорошими друзями.

— Кращого компліменту й не почуєш, — сказав Доктор Боб. Він витирав очі серветкою.

— Це нечесно! — вибухнула Міссі. — Це, чорт, нечесно!

— Ну так, — погодився Скотт, — нечесно. Але в мене немає дітей, моя колишня тішиться тим, де вона є, і це краще, ніж рак, чи

Альцгеймер, чи лежати з опіками в лікарняній палаті. Думаю, я б опинився в історії, якби про це знали.

— Цього ми не робитимемо, — сказав Доктор Боб.

— Ні, — погодилася Дейрдре. — Розмов про це не буде. Можеш сказати, чим я повинна буду тобі допомогти, Скотте?

Він міг і сказав, розповів про все, крім паперового пакунка в шафі в коридорі. Вони послухали його в тиші й ніяк не заперечили.

Коли Скотт закінчив, Майра запитала, дуже боязко:

— Скотте, а як воно? Як ти відчуваєшся?

Скотт згадав, як почувався, коли біг униз Мисливським пагорбом, коли дістав друге дихання і весь світ відкрився пишнотою простих речей — нависле свинцеве небо, прапорці, що тріпотіли на будівлях у центрі, кожен дорогоцінний камінчик, і недопалок, і банка з-під пива, викинуті на узбіччя. Як його тіло працювало на повну потужність, кожна клітина наповнювалася киснем.

— Піднесеним, — зрештою відповів він.

Скотт подивився на Дейрдре Маккомб, побачив, як її сяйливі очі не відриваються від його обличчя, і знав, що вона розуміє, чому він обрав її.

Майра вмовила Білла зайти в контейнер. Доктор Боб поніс його до свого «4Раннера» і поклав у багажник. Тоді вся четвірка постояла на ганку, видихаючи завитки пари в холодне нічне повітря. Скотт залишився на виході, міцно тримаючись за скобу.

— Можна я щось скажу перед тим, як ми підемо? — запитала Майра.

— Звичайно, — сказав Скотт, проте насправді йому цього не хотілося. Він хотів, щоб вони просто пішли. На його думку, він відкрив одну з найбільших життєвих істин (без якої міг би обійтися): єдина річ, важча, ніж фунт за фунтом прощатися з собою, — це прощатися з друзями.

— Я була дуже дурна. Мені дуже прикро через те, що відбувається з тобою, Скотте, але рада за те, що сталося зі мною. Якби цього не трапилося, я б і далі заплющувала очі на якісь гарні речі й дуже гарних людей. Я б залишилася дурною старою бабою. Не можу тебе обійняти, тому, думаю, цього вистачить.

Вона розкинула руки, потягнула до себе Дейрдре з Міссі та обійняла їх. Вони також обійняли її.

— Якщо я знадоблюся, прилечу одразу, — сказав Доктор Боб. Він засміявся. — Ну, не зовсім, літати, як ти, я поки не можу, але, думаю, ти розумієш.

— Розумію, — відповів Скотт. — Дякую.

— Бувай, старий. Дивися під ноги. І взагалі дивися за тим, як ходиш.

Скотт провів їх поглядом до машини Доктора Боба. Дивився, як вони залазять досередини. Помахав, обережно тримаючись за скобу. Тоді зачинив двері й напівходою, напівпідстрибом дістався до кухні, наче герой мультика. І саме тому йому й здавалося таким важливим тримати це в таємниці. Він був певен, що виглядає абсурдно, і це було абсурдно... але тільки зовні.

Він сів на кухонну поверхню і зиркнув на порожній куток, де останні сім років стояли Біллові миски для їжі та води. Ще довго дивився на той куток. Тоді піднявся в спальню.

Наступного дня він отримав електронний лист від Міссі Дональдсон.

Я сказала ДіДі, що хочу піти з нею й бути там, коли прийде кінець. Ми трохи погиркалися через це. Я не здавалася, доки вона не нагадала мені про мою стопу і як я почувалася через це, коли була малою. Я можу зараз бігати й люблю бігати, але ніколи не брала участі в змаганнях, як ДіДі, бо можу лише на короткі відстані, навіть після стількох років. Я народилася з клишоногістю. Перенесла операцію в сім років, але відтоді потребувала костура і ще роками вчилася ходити нормально.

Коли мені було чотири — дуже добре це пам'ятаю, — я показала свою стопу подрузі, Фелісіті. Вона посміялась і сказала, яка в мене огидна нога. Після цього я не дозволяла нікому на неї дивитися, крім матері та лікарів. Не хотіла, щоби люди сміялися. ДіДі каже, що саме так ти думаєш про те, що відбувається з тобою. Вона сказала: «Він хоче, щоб ти запам'ятала його таким, яким він був, коли все було гаразд, а не стрибуном, що літає біля будинку і виглядає, наче поганий спецефект із фантастичного фільму п'ятдесятих».

Тоді я зрозуміла, але це не означає, що це мені подобається або що ти на це заслуговуєш.

Скотте, те, що ти зробив того дня під час змагань, дало нам можливість залишитися в Касл-Року, не лише тому, що в нас тут бізнес, а й тому, що ми можемо бути частиною більшого життя міста. ДіДі думає, її запросять до «Джейсіз»⁴⁷. Вона сміється, каже, що це дурниці, але я знаю: насправді вона так зовсім не думає. Це трофей, такий же, як вона отримала, коли перемогла в забігу. Ну так, не всі нас приймуть, я ж не така дурна (чи наївна), щоби вірити в це, деякі ніколи не заходитимуть, але більшість будуть. Багато вже почали. Без тебе цього б ніколи не сталося, і без тебе частина моєї коханої людини назавжди залишалася б закритою для світу. Вона тобі цього не скаже, але я скажу: ти збив з неї пиху. Пихи в неї було вдосталь, і тепер вона може дивитися на світ добрішими очима. Дейрдре завжди була трохи кактусом, і я не очікую, що це якось зміниться, але тепер вона відкрита. Вона більше бачить, більше чує, більше може. Усе завдяки тобі. Ти підняв її, коли вона впала.

Вона каже, що між вами є якийсь зв'язок, якесь відчуття, яке ви поділяєте, і тому саме вона має допомогти тобі в кінці. Чи ревную я? Трохи, але думаю, що розумію. Тоді, коли ти сказав, що почуваєшся піднесеним. Вона почувається так само, коли біжить. Саме тому вона бігає.

Будь ласка, Скотте, будь сміливим і знай, що ти в моїх думках. Хай Бог береже.

Люблю тебе всім серцем,

Micci

P. S. Коли заходитимемо в книгарню, то завжди будемо гладити Білла.

Скотт міркував, чи не зателефонувати їй і подякувати за такі добрі слова, але тоді вирішив, що це погана ідея. Вони надто перехвилюються через це, обоє. Натомість видрукував її лист і поклав в одну з кишень грудного кріплення.

Забере його з собою.

Наступної неділі вранці Скотт подолав коридор до ванної кроками, які були зовсім не схожі на кроки. Кожен був довгим польотом, від якого він здіймався аж до стелі, де відштовхувався розчепіреними пальцями, щоб опуститись. Увімкнувся котел, і теплий подув повітря з вентиляційного люка трохи відкинув його вбік. Він викрутився і вхопився за скобу, щоб обминати протяг.

У ванній Скотт ширяв над вагами, доки нарешті не влаштувався. Спочатку думав, що пристрій узагалі нічого не покаже. Тоді той нарешті викашляв цифри: 2,1⁴⁸. Приблизно стільки, скільки він і очікував.

Того вечора він задзвонив на мобільний Дейрдре. Говорив просто.

— Ти мені потрібна. Зможеш прийти?

— Так.

Це все, що вона сказала, і все, чого він потребував.

Двері будинку були зачинені, але не замкнені. Дейрдре прослизнула всередину, не відчиняючи дверей до кінця через протяг. Вона ввімкнула світло в коридорі, щоб розігнати сутінь, тоді ввійшла до вітальні. Скотт сидів в інвалідному кріслі. Він спромігся наполовину залізти в кріплення, пристебнуте до спинки крісла, але тіло висіло над сидінням, а одна рука ширяла в повітрі. Обличчя його світилося від поту, футболка спереду потемніла.

— Я майже запізнився, — повідомив він. Лець говорив, віддихуючись. — Довелося підпливти до крісла. Не повіриш, брасом.

Дейрдре повірила. Вона підійшла до нього і стала перед кріслом, з подивуванням споглядаючи картину.

— І скільки часу в тебе все отак?

— Та трохи. Хотів дочекатися темряви. Уже темно?

— Майже. — Вона впала на коліна. — О, Скотте. Це так погано.

Він похитав головою туди-сюди, повільно, наче під водою.

— Сама знаєш.

Дейрдре подумала, що так. Сподівалася, що так.

Скотт пововтузився з літаючою рукою, зрештою зміг запхати її в потрібну дірку.

— Зможеш застібнути ремінці мені на грудях і талії, не торкаючись мене?

— Думаю, так, — сказала вона, проте двічі кісточками терлась об нього, стоячи на колінах — одного разу торкнулася боку, потім плеча — і обидва рази відчувала, як тіло піднімається, а тоді влягається. Від кожного контакту шлунок перевертався з відчуттям, яке тато називав «вибач-золотко», коли машиною наїжджав на велику яму. Або — так, Міссі мала рацію — як на гірках, коли вагончик зупиняється на першому підвищенні, вагається, тоді кидається вниз.

Зрештою вона закінчила.

— Що тепер?

— Скоро вже насолоджуватимемося нічним повітрям. Але спочатку відчини шафу, ту, що біля входу, де я тримаю чоботи. Там є паперовий пакунок і мотузка. Думаю, ти зможеш котити крісло, але якщо ні, доведеться прив'язати мотузку до узголів'я і тягнути.

— Ти впевнений?

Скотт кивнув, усміхаючись.

— Думаєш, я хочу провести решту життя прикутим до цієї штуки? Чи щоб люди піднімалися драбиною і годували мене?

— Ну, знаєш, кльові відео для «Ютьюбу» вийшли б.

— У які ніхто не повірить.

Дейдрре знайшла мотузку і коричневий паперовий пакет, понесла їх у вітальню. Скотт простягнув руки.

— Давай, молодице, покажи, що ти вмієш. Кинь мені пакет звідти.

Вона кинула, і кинула добре. Пакет прописав дугу в повітрі до простягнутих долонь... зупинився десь за дюйм над ними... тоді повільно опустився. Там, здавалося, пакет знову набрав вагу, і Дейдрре мусила нагадати собі про те, що Скотт уже пояснював раніше: він відчуває важкість речей. Хіба не парадокс? Від цього в неї розболілася голова, що б то не було, та й усе одно, часу на роздуми особливо не залишалося. Скотт зірвав паперовий пакет і дістав квадратний об'єкт, загорнутий у папір, прикрашений вибухами зірок. Знизу виглядав тонкий червоний язичок шість дюймів завдовжки.

— Називається «Небосяй». Сто п'ятдесят доларів на фабриці феєрверків в Оксфорді. Купив онлайн. Сподіваюся, він того вартий.

— А як запалиш? Тобі це вдасться, коли... коли ти...

— Не знаю, чи зможу, але дуже сподіваюся. Там можна підпалити, шкрябнувши.

— Скотте, я справді мушу це зробити?

— Так, — відповів він.

— Ти хочеш піти.

— Так, — повторив. — Уже час.

— Надворі холодно, а ти спітнів.

— Не має значення.

Але для неї мало. Дейрдре піднялася до нього в спальню, скинула пухове покривало з ліжка, в якому він начебто спав — у деяких місцях принаймні, — але на матрацах і подушках не було жодного сліду його тіла.

— Ковдра, — шморгнула вона.

Ковдра йому мало чим допоможе, та все ж. Дейрдре знесла її вниз і кинула йому так само, як перед тим пакет, з таким же захопленням спостерігаючи, як ковдра спиняється... розпускається... а тоді осідає в нього на грудях і колінах.

— Обгорнися.

— Так, мем.

Дейрдре простежила, щоб він це зробив, тоді заткала кінець, що лежав на підлозі, йому під ноги. Цього разу її підняло серйозніше, вибач-золотко і подвійний переворот замість одинарного. Коліна здійнялися над підлогою, а також вона відчула, як волосся тягнеться вгору. Тоді вона закінчила, і коли колінами гупнулася назад на дошки, то краще зрозуміла, що він ще може всміхатися.

Вона пригадала, як читала щось у коледжі — здається, Фолкнера: «Гравітація — це те, що тягне нас у могили»⁴⁹. У цього чоловіка не буде могили, і гравітація його теж уже не тягне. Він отримав особливий дозвіл.

— Зручно, як слимаку в капусті, — сказав він.

— Скотте, не жартуй. Будь ласка.

Вона обійшла крісло і нерішуче поклала руки на ручки. Мотузка не знадобилася; її вага не змінилась. Вона покотила його до дверей, на ганок і вниз по пандусу.

Ніч була холодна, від поту на обличчі проймав мороз, але повітря було солодке і хрумке, як тоді, коли вперше куснеш упале яблуко. Над ним висів півмісяць і десь із трильйон зірок.

«Як трильйон камінців, таких же таємничих, по яких ми ходимо щодня», — подумав він. Таємниця над головою, таємниця під ногами. Вага, маса, реальність: таємниці навколо.

— Навіть не думай плакати, — сказав Скотт. — Це не якийсь сраний похорон.

Вона викотила його на засніжений газон. Колеса вгрузли на вісім дюймів і спинилися. Недалеко від дому, але досить далеко від карнизів, за які можна зачепитися. «Це була б низхідна градація», — подумав він і розсміявся.

— Що смішного, Скотте?

— Та нічого, — сказав він. — Усе смішне.

— Глянь отуди. На вулицю.

Скотт побачив три скупчені постаті, у кожної по ліхтарику: Міссі, Майра і Доктор Боб.

— Не могла їх стримати. — Дейрдре обійшла крісло й упала на коліно перед закутаною постаттю з ясними очима та просяклим потом волоссям.

— А ти пробувала? Тільки правду кажи, ДіДі. — Це вперше він її так назвав.

— Ну... не дуже наполегливо.

Він кивнув і всміхнувся.

— Гарно поговорили.

Дейрдре засміялась і витерла очі.

— Готовий?

— Так. Допоможеш мені з тими застібками.

Вона спромоглася розстебнути дві, які тримали кріплення на спинці, і Скотт одразу ж піднявся, утримуваний ремінцем на колінах. З ним довелося пововтузитися, бо він сильно натягнувся, а пальці в неї помалу німіли на січневому морозі. Дейрдре постійно торкалася Скотта і щоразу піднімалася над сніговим покривалом, від чого почувалася людиною-джампером⁵⁰. Ще трохи боролась із застібкою, і

врешті останній ремінець, що тримав його в кріслі, почав розпускатися.

— Я люблю тебе, Скотте, — сказала вона. — Ми всі тебе любимо.

— І я вас, — відказав він. — Добряче поцілуй свою дівчину від мене.

— Двічі поцілую, — пообіцяла вона.

Тоді ремінець вислизнув із застібки, і все скінчилося.

Скотт повільно здійнявся над кріслом, ковдра звисла вниз, ніби облямівка довгої спідниці, від чого він почувався абсурдно, ніби Мері Поппінс без парасолі. Тоді його підхопив вітерець, і Скотт почав підніматися швидше. Однією рукою він притиснув до себе ковдру, а другою — «Небосяй». Бачив кружальце здійсненого вгору обличчя Дейрдре, що повільно меншало. Бачив, як вона махає, але мав зайняті руки, тож не міг помахати у відповідь. Бачив, як інші махають йому з В'ю-драйв. Бачив, як вони почали світити на нього ліхтариками, і відзначив, як вони зійшлися разом, поки він набирав висоту.

Вітерець ледь не перевернув його, від чого Скотт згадав, як дурнувато проїхався вниз по сніговій кірці газону до поштової скриньки, але коли він частково розгорнув ковдру й прикрився нею від вітру, тіло вирівнялося. Цього може надовго не вистачити, але це не матиме значення. Наразі він хотів лише дивитися вниз і бачити друзів — Дейрдре на газоні біля інвалідного крісла, інших на вулиці. Він проминув вікно спальні й побачив, що лампа досі ввімкнена, кидає жовту смугу на його ліжку. Бачив речі в себе в комоді — годинник, гребінець, невелику пачку грошей, — яких ніколи не торкнеться. Піднімався вище, і місяць світив досить яскраво, що можна було побачити: на кутку даху застряг фризбі якоїсь дитини, можливо, його закинули ще до того, як вони з Норою купили цей будинок.

«Та дитина вже, можливо, доросла, — подумав він. — Пише щось у Нью-Йорку, чи рисє канали в Сан-Франциско, чи малює в Парижі. Таємниця, таємниця, таємниця».

Тоді Скотта підхопив теплий висхідний потік повітря з будинку, і він почав підніматися ще швидше. Місто відкрилося перед ним, ніби з дрона чи низьколітного літака, вуличні ліхтарі вздовж Мейн-стріт і Касл-В'ю нагадували перлини на нитці. Він бачив різдвяну ялинку,

гірлянди на якій Дейдрре ввімкнула понад місяць тому і яка стоятиме на площі аж до першого лютого.

Було холодно, набагато холодніше, ніж на землі, але це пусте. Він відпустив ковдру, подивився, як вона падає, розпростершись, сповільнюється, стає парашутом, не невагомим, але майже.

«Усім таке варто пережити, — подумав він, — і, можливо, в кінці так і стається. Можливо, в момент смерті всі підносяться».

Він дістав «Небосай» і шкрябнув ґніт нігтем. Нічого не сталося.

«Запалюйся, бляха-муха. На останню вечерю я поїв небагато, то можна мені хоч останнє бажання виконати?»

Він знову шкрябнув.

— Я вже його не бачу, — сказала Міссі. Вона плакала. — Він зник. Ми вже, мабуть, можемо...

— Чекай, — урвала її Дейдрре. Вона підійшла до них, до насипу Скоттової під'їзної доріжки.

— На що? — запитав Доктор Боб.

— Просто чекайте.

І вони чекали, вдивляючись у темряву.

— Не думаю, що... — почала Майра.

— Ще трішки, — сказала Дейдрре з думкою: «Ну ж бо, Скотте, давай, ти вже майже на фініші, ти мусиш виграти в цьому змаганні, прорвати цю стрічку. Не промахнися. Не задихнися. Давай, здоровило, покажи, що вмієш».

Над ними вибухнуло діамантове полум'я: червоне, жовте, зелене. Пауза, тоді спалахнуло ідеальне шаленство золота, тремкий водоспад, що осипався й осипався вниз, так, ніби й не збирався ніколи закінчуватися.

Дейдрре взяла Міссі за руку.

Доктор Боб узяв за руку Майру.

Вони спостерігали, аж доки згасли останні золоті іскорки і все знову поглинула нічна темрява. Десь над ними Скотт Кері продовжив своє піднесення, піднімаючись над мертвою хваткою землі, повернувшись обличчям до зірок.

³⁹ *Mitzvah* — слово з іврит, що означає припис, заповідь.

⁴⁰ *Bloom County* — американський комікс, який виходив у 1980—1989 рр. Один із персонажів — Кіт Білл (Bill the Cat).

⁴¹ ≈ 48,1 кг.

⁴² ≈ 31,8 кг.

[43](#) 10 °C.

[44](#) $\approx 15,6$ °C.

[45](#) *Angel food cake* — традиційний американський бісквіт.

[46](#) $\approx 13,7$ кг.

[47](#) *Jaycees (United States Junior Chamber)* — Молодіжна палата США, громадська організація з тренування лідерства для людей від 18 до 40 років.

[48](#) ≈ 1 кг.

[49](#) Насправді автор цитати — сам Стівен Кінг.

[50](#) *Pogo Stick* — пристрій з пружиною для стрибків від землі в стоячому положенні.